DETECTIVE NOVEL
Regd With The RNI ...

சுபா

சுபா

WIN

சூப்பர்ஹிட் நாவல்

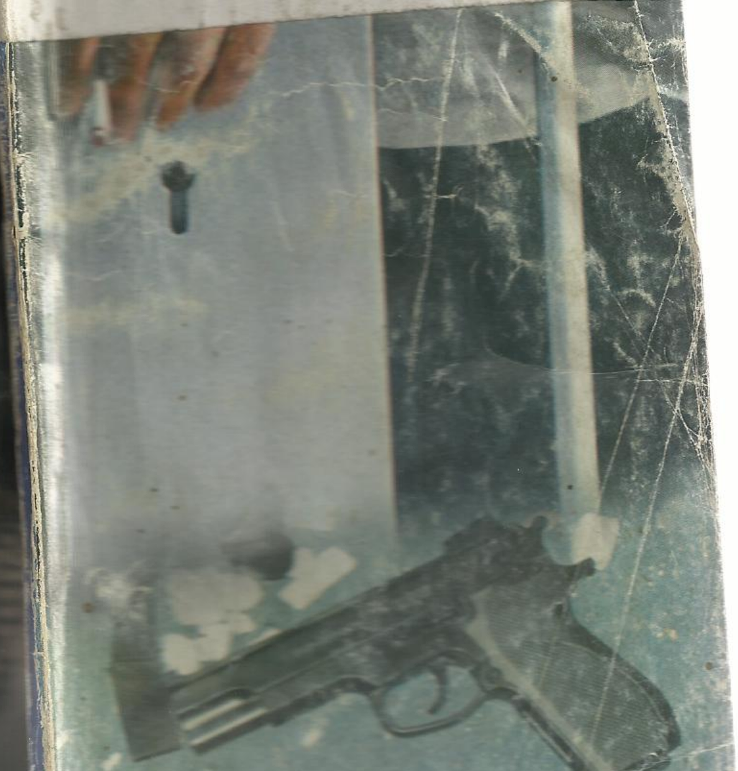

WIN

பலன்கள்

தீர்த்து விடுகிறேன், வா!

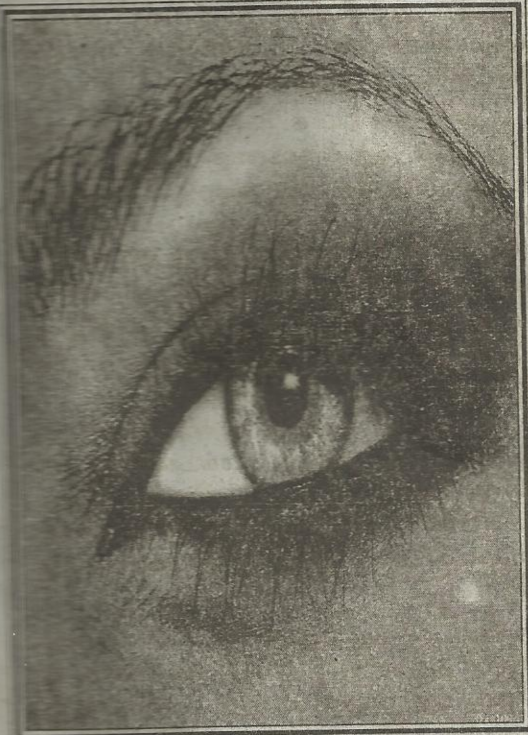

சுபா

1

ஈஞ்சம்பாக்கம் தாண்டி மஹாபலிபுரம் போகும் வழியில், சாலையின் இடது பக்கம், மூங்கில் மரங்கள். மணல் திட்டுகள், சென்னையின் மல்ட்டி மில்லியனர்களின் கெஸ்ட் ஹவுஸ்கள். கடற்கரை காற்று. ஓயாமல் வீசும் கடல் அலைகள். காற்றில் எப்போதுமே இருக்கும் ரீங்காரம்.

முதல் முறையாக அந்த இடத்தை வந்து பார்த்ததுமே, அது கிருஷ்ணகுமாருக்கு மிகவும் பிடித்துப் போனது. கிருஷ்ணகுமார் டெல்லி செக்ரடேரியட்டில் வேலை செய்தவர். யாரிடம் சிரிக்க வேண்டும். யாரிடம் முறைக்க வேண்டும் என்ற தொழில் நுட்பமெல்லாம் அறிந்து செயல்பட்டு தன்னுடைய இருபத்தைந்து வருட அரசாங்க அனுபத்தில் நிகர மிச்சமாக இருப்பத்தைந்து லட்சம்.

அரசாங்க வேலை .அவருக்கு ரத்த அழுத்தத்தையும் தந்தது. டாக்டர்கள் அவரை ஹிந்தியில் வாக் போகச் சொன்னார்கள். சிகரெட்டை விட்டுவிடச் சொன்னார்கள். ‘வேலை காரணமாக டென்ஷன் அடையாதே’ என்றார்கள்.

வேலையை வைத்துக்கொண்டு இது எல்லாம் இந்த நூற்றாண்டில் நடக்கக் கூடிய காரியம் இல்லை என்று அவருக்குத் தெரிந்திருந்தது. காலை எட்டு மணிக்கு திரிவேதியுடன் லைசன்ஸ் வழங்குதல் சம்பந்தமாக மயூரியில் டைனிங் ஹாலில் அப்பாயின்ட்மென்ட் இருக்கும்.

திரிவேதி காலை, விடிகாலை, மதியம் என்றெல்லாம் பாக்காமல் ஷீவாஸ் ரீகலுக்கு ஆர்டர் பண்ணுவார். கிருஷ்ணகுமாரால் சபலப்படாமல் இருக்க முடியாது. ஒரு பெக். இரண்டு பெக் என்று தொண்டையில் சரியும். பேரம் படியாது. நிறைய மூச்சுக்காற்றை விரயம் செய்து பேச வேண்டியிருக்கும். மயூரி மாதிரியான ஒரு ஹோட்டலில் (ஐந்து நட்சத்திரம், சென்னை ஹோட்டல்களில் எதுவுமே ஐந்து நட்சத்திரங்களுக்குத் தகுதியில்லை. ஐந்து நட்சத்திர அந்தஸ்து கிடைக்க வேண்டுமென்றால் ஹோட்டலில் தங்கியிருப்பவர்களுக்கு அவர்கள் கேட்கும் ஊர்ப் பெண் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் - யாரோ) சத்தம் போடாமல் பேசுவது - ஆனால் குரலில் அதிகாரத்தைக் காட்டுவது என்பது கத்திமேல் நடக்கும் ஒரு சாகசம். வித்தை.

அந்த மாதிரி வித்தைகளை அடிக்கடி நிகழ்த்தியதால்தான் கிருஷ்ணகுமாருக்கு ரத்த அழுத்தம். இதெல்லாம் போகவேண்டும். வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வேண்டுமென்றால் வேலையை விட்டுவிட வேண்டும் என்று தோன்றியது. விட்டுவிட்டார்.

டெல்லி இயந்திரமயமாய் மாறிக் கொண்டு வருவதால், கொஞ்சம் அமைதியான ஊருக்குப் போய் செட்டிலாக வேண்டும் என்று எண்ணினார். அவருக்குப் பூர்வீகம் முத்துப் பேட்டை இந்திய மேப்பில் இடம் பெறாத ஒரு ஊர். பட்டுக்கோட்டைக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது என்று தெரியும். ஆனால் எங்கே என்று தெரியாது. அவருடைய மூதாதையர்களில் யாரோ ஒருவரை டெல்லி வசீகரித்ததின் காரணமாக, அவர் பிறந்ததே டெல்லியில். தமிழ் இன்னும் நாக்கில் புரண்டு வெளி

வருவதே அவர் செய்த பூர்வ புண்ணியம். எனவே தென்னிந்தியா பக்கம் போய் செட்டில் ஆகிவிடலாம் என்று தீர்மானித்தார்.

முத்துப்பேட்டை வேண்டாம். பையன்களின் படிப்பு ப்பாழாய்ப் போகும். மேலும் முத்துப்பேட்டைக்காரர்கள் எல்லாம் பைஜாமா ஜிப்பா அணிந்த அவரையும், சல்வார் அணிந்த அவரது நாற்பத்தைந்து வயது மனைவியையும், மிடி, மினி அணியும் அவரது பெண் லஹரியையும், எப்போதும் ஷார்ட்ஸூம், ஸ்லிவ்லெஸ் பனியனுமாகச் சுற்றும் அவரது மகன் புருஷனையும் வேற்று கிரகத்து ஆட்களாகப் பார்க்கும் அபாயம் இருக்கிறது.

சென்னையிலிருந்து, டெல்லிக்கு வந்த புண்ணியகோடிக்கு அவரால் ஒரு காரியம் ஆக வேண்டி இருந்தது. முடித்துக் கொடுப்பதற்குப் பிரதியாக சென்னையில் ஓர் இடம் என்று பேரம் பேசினார். கிருஷ்ணகுமார் அந்த இடத்தைப் பார்க்க சென்னை வந்தார். கடற்கரை காற்று. இயற்கை. பிடித்துப் போனது. சுற்று வட்டாரத்தில் விசாரித்ததில் அந்த ஏரியாவில் எல்லாம் ப்ளாட்களின் விலை நாளுக்கு நாள் விலைவாசியாக மாறிக் கொண்டிருப்பதை அறிந்து கொண்டார். ஒத்துக் கொண்டார். சுமார் ஒன்றரை லட்சம் பெறுமானமுள்ள மூன்ற கிரவுண்ட்கள் (60 து 40 + 60 து 40 + 60 து 40) கிருஷ்ணகுமாரின் மனைவி பெருக்கு பதிவு செய்யப்பட்டது.

கிருஷ்ணகுமாரின் அலுவலக வாழ்க்கையைப் பொறுத்தமட்டில் அதுதான் கடைசி பேரம். அந்த வேலை முடிந்தவுடன் கிருஷ்ணகுமார் தன் வேலையை ஒரு க்வார்ட்டர் லெட்டர் (கால் கடிதம்) மூலம் உதறினார். சென்னை வந்தார். ஒரு நல்ல இன்ஜினீயரை

சகவாசம் பண்ணிக் கொண்டு வீடு கட்டினார். கீழே ஆயிரம் சதுர அடி. மேலே ஆயிரம் சதுர அடி. தரையில் ராஜஸ்தானிலிருந்து லாரி மூலம் தருவித்த பளிங்குக் கற்கள். வீட்டினுள் செயற்கை நீரூற்று. அங்கங்கே செடித் தொட்டிகள். கடற்கரை காற்றை சுவாசிக்கும் பால்கனி. சகலமும் அமைந்த அந்த வீட்டில் அவர்கள் கிரகப் பிரவேசம் செய்தார்கள் - ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு.

கிருஷ்ணகுமாருக்கு சென்னை வாழ்க்கை மிகவும் பிடித்துப்போனது. காலை ஐந்தரைக்கு எழுந்து கொள்வார். கடல் வரை சென்று சூரியோதயம் பார்ப்பார். அங்கிருந்தே நடந்து வேர்த்து விறுவிறுத்து ஏழு மணிக்கு வீடு திரும்புவார். காப்பி, குளியல், டிஃபன். வெளியே போக வர கார். சும்மா இருக்கப் பிடிக்கவில்லை என்பதற்காக ஷேர் மார்க்கெட்டில் இறங்கினார். அதனால் காரில் ஸ்டாக் எக்ஸ்சேன்ஜ் பில்டிங் வரை பயணம். அவர் அதிர்ஷ்டம். புத்திசாலித்தனம் எல்லாம் சேர்ந்து ஒத்துழைத்தன. எதை வாங்கி விற்றாலும் ஒரு ஷேருக்குக் குறைந்த பட்சம் இரண்டு ரூபாய் லாபம். பிற்பகல் வீடு திரும்பி, நல்ல சாப்பாடு, தூக்கம். மாலை வேளைகளில் மனைவியுடன் சோஷியல் ஆக்டிவிடீஸ். க்ளப்பில் இரவு வெளிச்சத்தில் டென்னிஷ் ஆட்டம். ஷீவாஸ் ரீகல். நைட் டின்னர் அனேகமாக க்ளப்பில். க்ளப்பிற்குப் போகாத நாட்களில் சங்கீதக் கச்சேரிகள். டிராமாக்கள், சினிமாக்கள். உல்லாசம். வெகு உல்லாசம்.

புருஷிற்கு இருபத்தோரு வயதாகிறது. அரசாங்க யந்திரங்களின் உதவியால் அவனை அஹமதாபாதில் எம்.பி.ஏ. சேர்த்துவிட்டார்.

அவன் படித்து முடித்து வந்து ஃபாரின் போக வேண்டும். அஹமதாபாதில் போரடித்தால் வீக் எண்டிற்கு ப்ளேன் ஏறி சென்னை வந்து விடுகிறான். புருஷ் இந்தக் கதையில் அவ்வளவு முக்கியம் இல்லை. அதனால் சிற்சில வார்த்தைகளில் அவனைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டு விலகிக் கொள்ளலாம். முன்பே சொன்னதுபோல் புருஷ் எப்போதும் அரை ட்ராயர்தான். பெர்மூடாஸ். ஸ்லீவ்லெஸ் பனியன். எப்போதாவது டாடியுடன் பார்ட்டி என்றால் கோட், சூட். வீட்டில் அவனுக்கென்று தனி அறை இருக்கிறது. உள்ளேயே சிகரெட் புகைப்பான். சிவந்த மேனி. சிவந்த உதடுகள். அஹமதாபாதில் இது இரண்டிற்காகவும் பெண்கள் சிலர் அவன் மேல் ஆசைப்பட்டு புருஷ் அந்தப் பெண்களில் யாரையும் ஏமாற்றவில்லை. டைம்டேபிள் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்.

லஹரி, இளையவள். பதினேழு வயது. இங்கே ஸ்டெல்லாவில் சேர்ந்திருக்கிறாள். கம்ப்யூட்டர் சயின்ஸ். இன்று உலகமே அதன் பின்னால் விரைவதால், கிருஷ்ணகுமார் அவளுக்கும் அதை வாங்கித்தந்துவிடார்.

லஹரிக்கும் செக்கசெவேல். ரோஸ் உடம்பு. அவள் முகத்தில் இன்னும் குழந்தைத் தனம். யார் சொல்லிக் கொடுத்ததோ, முன்னெற்றியில் மட்டும் வாழைப்பூவின் இதழ் பிரித்தால் தெரியும் பூக்கள் மாதிரியான அமைப்பில் வெட்டப்பட்ட முடி - சிங்கிள் சிங்கிளாக, மற்றபடி பின் முடியை ஒற்றைப் பின்னலாகப் போடச் சொல்லி அம்மா வற்புறுத்துவதால் போடுவாள். அது நடு முதுகு வரை நீளும். பெரும்பாலும் மிடிதான். அவளுடைய கால்களில் வழவழ யாரையும்

தூண்டில் போடும். எப்போதாவது சேலை கட்டினால் அவளது இடுப்பின் பளீர் பார்ப்பவர் அத்தனை பேரையும் கட்டிப்போடும். லஹரி வெகு சாது. தானுண்டு, தன் வேலையுண்டு - இதுவரை.

வீட்டில் லஹரிக்குப் பாட்டி செல்லம். பாட்டி என்பவள் கிருஷ்ணகுமாரின் தூரத்து உறவு. அனாதை. ஆதரவற்றவள். அற்புதமாகச் சமைக்கத் தெரிந்தவள். அதனால் கிருஷ்ண குமார் அவளை வீட்டோடு வைத்துக் கொண்டார். பாட்டிக்கு தன் அதிகார எல்லை சமையல் கட்டு வரைதான் என்று தெரிந்திருந்தது. அந்த எல்லையை அவள் ஒரு போதும் மீறியதே இல்லை.

கிருஷ்ணகுமாரின் மனைவி பெயர் இந்த்ரா. கிருஷ்ணகுமாரை டெல்லியிலேயே காதலித்துக் கல்யாணம் செய்தவள். காதலிக்கும்போது அவளைப் பார்த்திருக்க வேண்டும். அபார அழகி. டெல்லியை விலைக்கு வாங்கக்கூடிய சமார்த்தியம் இருந்தது. அந்த ஏழைப் பெண்ணிடம். எவ்வளவோ கணக்குகள் போட்டு கிருஷ்ண குமாரைக் காதிலித்தாள். ஏமாறவில்லை.

கிருஷ்ணகுமார் அவளுக்குப் போதிய சுதந்திரங்கள் தந்தார். இந்த்ராவும் தன் உடல் நலம் பேணி, அவருக்கு இரு குழந்தைகள் பெற்றுக் கொடுத்தாள். இன்றுவரை தன் உடல்கட்டின் மீது அவளுக்கு இருக்கும் அக்கறை குறையவே இல்லை. இரவில் பயத்தம் பருப்பு மாவு, பாலேடு, முட்டையின் மஞ்சள் கரு என்று ஏதேனும் ஒன்று அவள் முகத்தில் இருக்கும். காலையில் கிருஷ்ண குமார் வாக்கிங் போகும் நேரத்தில், இந்த்ரா வீட்டிலேயே உடற்பயிற்சிகள் செய்வாள்.

இடுப்புக்கு ஒரு பயற்சி. மார்புக்கு, கழுத்துக்கு, விரல்களுக்கு - அவள் உடலின் எந்த பாகத்தையும் அலட்சியப்படுத்தியதே இல்லை. அதனால் இன்றைக்கும் இந்த்ரா ஸ்லிம் இந்த்ராதான். நாற்பத்தைந்து வயதுக்கு இந்த்ரா தருவிக்கும் புத்தகங்கள் எல்லாம் லஹரி பார்க்க கூடாதவை. ப்ளேபோய். பென்ட் ஹவுஸ். எல்லாவிதமான போர்னோ புத்தகங்களும் இந்த்ராவுக்குப் பரிச்சயம். அவற்றைப் பார்ப்பதில் படிப்பதில் ஒரு தனி மயக்கம். இந்த்ராவின் ஆடை டேஸ்ட் தனி ரகம். சல்வார் கமீஸ் அணிந்தால் உடலில் நகம் கூட தெரியாத அளவு அணிவாள். புடவை கட்டினால் லோஹிப்தான். லோகட் நெக்தான். சிற்சில பார்ட்டிகளுக்கு இந்த்ரா கவுனும் ஹை ஹீல்ஷூமாகப் கூடப் போயிருக்கிறாள்.

அறிமுகம் போதும்.

லஹரி அந்த இடத்திற்கு முதல் முதலாக வந்து சேர்ந்தபோது மிகவும் ஆனதப்பட்டாள். ஆகாயத்தின் நீலம். கடலின் வெள்ளை நுரைக் கொண்டையுடன் கூடிய அலைகள். ஈரமணலில் மெல்லிய தடம் பதித்து ஓடிய நண்டுகள் - என்று ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்து க்ரீய்ச் க்ரீய்ச் என்று கூச்சலிட்டாள்.

வீட்டுக்கு வந்து கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதம் ஆகிவிட்ட நிலையில் மறுநாள் கல்லூரியில் அவள் அட்டெண்ட் பண்ண வேண்டிய டெஸ்ட்டிற்குப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். இரவு மணி பன்னிரண்டை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

வீட்டில் பாட்டி மட்டும் இருந்தாள். அவள் சமையலறையில் டீ தயாரித்துக் கொண்டிருந்தாள். புருஷ் இல்லை. அஹமதாபாதில். கிருஷ்ணகுமாரும், இந்த்ராவும் அடையாறு

க்ளப்பிற்குப் போயிருந்தார்கள். இன்றைக்கு இரவு நேரமாகும் என்று ஏற்கெனவே சொல்லிவிட்டுப் போயிருந்தார்கள்.

சின்ன வயதில் இருந்து லஹரி பயந்ததில்லை. பயம் என்றால் அவளுக்கு என்னவென்று கற்பிக்கப்படவில்லை. டெல்லியில் மிகவும் பாதுகாப்பான வாழ்க்கை வாழ்ந்தவள். அவளை கற்பழிப்புச் செய்திகளோ, செயின் பறிப்புச் செய்திகளோ, கொள்ளைச் செய்திகளோ அடைந்ததேயில்லை. வேர்ட்ஸ்டார் பற்றிப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். கொஞ்சம் குழப்பமாக இருந்தது. புத்தகத்தில் இருந்த செய்தி மூளையில் பதிவாக அவள் போராடிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் -

★ ★ ★

சற்று தூரம் தள்ளி அது நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

அது ஒரு சுடுகாடு. மரித்துப் போனவர்களை ஊருக்கு ஒதுக்குப்புறமாக வைத்து, மேலே வறட்டி அடுக்கி, நெருப்பு வைத்து சுடுவது எப்போதும் நடப்பதுதான். முன்பெல்லாம் ஊருக்கு வெளியே நடந்து கொண்டிருந்த விஷயம். இப்போது ஊரின் நடுவில் என்று ஆகிவிட்டது. மக்கள் தொகைப் பெருக்கத்தின் காரணமாக, சுடுகாட்டைச் சுற்றிலும் இருந்த நிலங்கள் எல்லாம் இப்போது வீடுகளாக மாறத் தொடங்கிவிட்டன.

அந்தச் சுடுகாடும் அப்படித்தான் அமைந்திருந்தது. சுற்றிவர பதினைந்தடி உயர காம்பவுண்ட் சுவர் இருந்தாலும் கூட, சில உயரமான அபார்ட்மென்ட்களில் இருந்து சுடுகாட்டின் மைய நிலத்தையும், பிண மேடையையும், அதன் மேல் கவிழ்த்த 'வி'

பால இருக்கும் தகன மேடையோ தெரியாமல் பாவதில்லை. அப்படிச் சுடுகாட்டை நோக்கி இருக்கும் ஜன்னல்கள் எல்லாம் எப்போதும் திரை போட்டு மூடப்பட்டே கிடக்கின்றன.

சுடுகாட்டில் ஒரு பிணம் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அகால மரணம் அடைந்த இளைஞன் ஒருவனின் பிணம். விபத்து விபத்தின் போது திறந்த வாய் ரிகர்மாட்டிஸ் செட் ஆனதன் காரணமாக மூடாமல் அப்படியே 'ஆ'வென்று பிளந்து வைத்திருந்ததை இப்போது அதன் முகத்தை மூடிய வறட்டி நழுவியதன் காரணமாகப் பார்க்க முடிந்தது.

வெட்டியான் ஒரு உறைக்கு இரு உறையாக ஊத்திக் கொண்டிருந்தான். ஊரில் ஒரு பிணம் விழுந்தால், அவனுக்கு விழா தான். உறையைக் ஸ்வாகா செய்துவிட்டு ஊறுகாய் இருந்த ஸாஷேவை வாயில் போட்டு இரு பற்களுக்கிடையில் வைத்து மெல்ல இழுத்தான். ஸாஷேயில் ஒட்டிக் கொண்டிருந்த ஊறுகாய் எல்லாம் கசப்பும் காரமுமாய் அவன் வாயில் இறங்கின.

அவனுடைய கண்கள் அண்ணாந்திருந்தன. சிவந்திருந்தன. எரிந்து கொண்டிருந்த பிணம் சட்டென்று விறைத்து பாதி மடங்கிய நிலையில் எழுந்தது.

''செத்தப்புறமும் உங்களுக்கெல்லாம் கவனிப்பு கேக்குதாடா நாய்ங்களா?'' என்று வெட்டியான் கத்தினான். எழுந்தான். அவனிடம் ஓர் உருட்டைக்கட்டை இருந்தது. பிணத்தின் அருகே நெருங்கினான். ஒரே போடு போட்டான்.

பிணம் தொப்பென்று பிளந்த வாயுடன் விழுந்தது.

சுடுகாட்டில் ஏகப்பட்ட மரங்கள் வளர்ந்திருந்தன. அத்தனையும் காட்டு மரங்கள். வெட்டியான் அடித்ததால்கோபம் கொண்ட மாதிரி அந்த மரங்களின் கிளைகள் அசைந்தன.

'உ....உ....உ.....ஊஊஊளளளளள...' என்று ஒரு நாயின் ஊளை கேட்டது. அமைதியான, கடல் அலைகளின் சத்தம் மட்டும் கொண்ட பிரதேசத்தில் நாயின் ஊளை எல்லாவற்றையும் கிழித்துக் கொண்டு குறுக்கே பாயும் துப்பாக்கி குண்டு போல, பிரதேசம் மொத்தத்தையும் ஊடுருவியது.

கூடவே இன்னொரு நாய் சேர்ந்து கொண்டது. இன்னொரு நாய். இன்னொரு நாய். இத்தன நேரம் அவையெல்லாம் எங்கேயிருந்தன? திடீரென்று எப்படி வந்தன என்ற கேள்வி மனதில் எழுமளவிற்கு அந்த ஊளைச் சத்தங்கள் வெட்டவெளியை நிரப்பின.

''சீ கழுதைங்களா சும்மா கிடங்க'' என்று சொல்லியபடி தடுமாறிக் கொண்டே திரும்பிய வெட்டியான் தன் கையிலிருந்த தடியை இருட்டை நோக்கி வீசினான். திடுக்கிட்டான். இருட்டில், தூரத்தில் இரு கண்கள் தெரிந்தன. அவை மின்னின. ஈரம் தடவிய பளபளப்புடன் இருந்த அந்தக் கண்கள் கொஞ்சம் கூட இமைக்கவே இல்லை.

''யாரு... யாரு...'' என்று வெட்டியான் கேட்டான். அவன் குரலும் கிட்டத்தட்ட ஒரு நாயின் ஊளைக்குரல் போல்தான் வெளிப்பட்டது.

''யாரு ஊஊஊஊஊஊஊஊ''

பிரதேசத்தில் காற்றடித்தது. சுழற்காற்று. சிவுக், சிவுக், சிவுக் என்று கண்ணில்

பட்டதையெல்லாம் சுழற்றித் திருப்ப முயற்சி செய்யும் காற்று. மரத்தின் மேலிருந்து 'கழக்க்' 'கழ்க்க்' 'கழக்க்' என்று ஆந்தைகள் இரண்டு மூன்று அலறின.

இருட்டில் தெரிந்த கண்கள் வெட்டி யானைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நெருங்கின.

''ஏய்... சனியனே... போ... என்ன வேலை இது? கருமாரி அதை வெரட்டுடி ஆத்தா'' என்றான் அவன். அவன் நாக்கு தடுமாறியது.

சுழற்காற்று கோடை காலத்திலும் ஊசி குத்தும் குளிர்காற்றாய் மாறியது.

'ஊஊ' என்று ஒரு மாதிரியான ரீங்காரம் கேட்டது. காற்றின் ரீங்காரம் அவ்வளவு அடர்த்தியாய் இருந்து அவன் கேட்டதே இல்லை.

வெட்டியான் காற்று ஏற்படுத்திய குளிரில் நடுங்கினான். எரியும் நெருப்பை நோக்கி ஓடினான். அதன் பக்கத்தில் நின்றான்.

நெருப்பில் இருந்து கொஞ்சம் கூட சூடு வெளிப்படவில்லை. குளிர்தான். மேலும் மேலும் குளிர்ந்தான். எரிந்து கொண்டிருந்த பிணம் இப்போது கிட்டத்தட்ட எழுந்தது.

'ஐயோ' என்று வெட்டியான் கத்தினான். பிணம் தொப்பென்று விழுந்தது. அது நெருப்புக் கங்குகளைச் சுற்றிலும் சிதற விட்டது.

குளிர்காற்று அவனை போர்வை போல் மூட, அவன் சுவாசித்த காற்றில், இதுவரை அனுபவித்திராத ஒரு நாற்றம் குடலைப் புரட்டும் நாற்றம் அது. பூமியில் இருப்பவர் யாரும் அந்த மாதிரியான ஒரு நாற்றத்தை அனுபவித்திருக்கவே மாட்டார்கள். வெட்டி யான் மூக்கைப் பொத்திக் கொண்டான். வாய்

தானாகத் திறந்து கொண்டது. வாய் வழியாக அவன் நுரையீரலில் நுழைந்த காற்றும் நாற்றமுடன் இருந்தது. மூக்குக்கு மட்டும் தான் நாற்றம் தெரியும் என்று சொல்லுவதெல்லாம் பொய்யாகிப் போய், அவனுடைய உடல் முழுக்க நாற்றம்.

குபுக் என்று வாந்தியெடுத்தான். குடித்த சாராயம், சாப்பிட்ட கோழிக் குழம்புச் சோறு, தொட்டுக் கொண்ட இறால் வறுவல், கடித்தும் கடிக்காமலும் வயிற்றுக்குள் போயிருந்த கோழி எலும்புகள் என்று எல்லாமாகச் சேர்ந்து வெளிப்பட்டன.

வெட்டியான் 'உவ்வே' என்ற ஓலத்துடன் மறுபடி வாந்தியெடுத்தான். அவன் குடலை ஈரலை உருவிக் கொண்டு வரும் ஆவேசத் துடன் திரவம் வாயிலிருந்து ஊற்றியது. ஒழுகியது.

தூரத்தில் அவனைப் பார்த்தக் கண்கள் இரண்டும் இப்போது வேகவேகமாய் வெட்டி யானை நெருங்கின.

அவன் ஆயிரம் ஊசிகளால் குத்தப் படுபவன் போல் 'ஓ''ஓ' 'ஓ'வென்று அலறினான்.

அவன் அலற அலற ஊளைச் சத்தம் அதிகரித்தது. காற்றின் வேகம் அதிகரித்தது. ஆந்தைகள் மரண நேரத்து அலறலை எழுப்பின.

அவன் தடாலென்று கீழே சரிந்தான்.

★ ★ ★

''இப்ப என்ன சொல்லிட்டேன்னு நீ இப்படி எம்மேல சீறி விழற?''

''பின்ன என்னடி கலா? அந்த நாகேந் திரனைப் போய் நீ எப்படி கட்டிக்கச் சொல்லலாம்?''

''ஓம் பேரு என்ன?''

''நாகலட்சுமி''

''நாகேந்திரன். நாகலட்சுமி. ஜோடிப் பொருத்தம் கூட பேர்ப்பொருத்தம் மாதிரியே சரியாத்தான் இருக்குன்னு சொன்னேன். அதுக்கு இப்படி நீயும் பாம்பு மாதிரி சீறி விழுந்தா என்ன அர்த்தம்?''

''அப்படித்தான் சீறுவேன். அந்த நாகேந்திரனைப் பார்த்தாலே எனக்குப் புடிக்கலை. எந்நேரமும் செவந்த கண்ணு. சுருட்டை சுருட்டையா முடி. ராட்சஸன் வேஷம் கட்றதுக்குத் தோதான ஆளு. அவனைப் போய்க் கல்யாணம் பண்ணிக் கறதா?''

''உங்கப்பாதானடி பார்திருக்காரு? அதுவும் உங்க ஜாதியிலயே?''

''எங்க ஜாதிப் பையன்க யாரையும் எனக்குப் பிடிக்கலே. ஒருத்தனுக்கும் நாகரீக மாவே நடந்துக்கத் தெரியாது! எல்லாம் சாராயம், கள்ளுன்னு அலையறவனுங்க''

''உங்கப்பாவும் ஒரு காலத்தில் பாம்பு புடிக்கறவருதானே? அவரும் அப்படித்தானே நாகரீகமில்லாம இருந்தாரு. இப்பத்தானே அவரு இந்த ஊர்ல பெரிய மனுஷன். அதனாலத்தான் நீ படிக்கறதுக்கு எல்லாம் போறே?''

''எங்கப்பா இன்னிக்கு பாம்பு பிடிக்கிறதை விட்டுட்டு, வெவசாயத்தில எறங்கி முன்னுக்கு வந்திருக்காரில்ல? அது மாதிரி எங்க ஜாதில ஏதாவது ஒரு பையன் வரட்டும்! கல்யாணம் பண்ணிக்கறேன்''

''அப்ப நீ சாகற வரைக்கும் கன்னியாத் தான் இருக்கப் போறேன்னு சொல்றியா நாகு?''

''எனக்குன்னு ஒருத்தன் இல்லாமயா போயிடுவான்? பேசாம வாடி.''

2

அந்தப் பளபள கண்கள் வெட்டியான் விழுந்து கிடந்த இடத்தை நெருங்கின. நெருங்கிய பின்தான் அது ஒரு நாய் என்று தெரிந்தது. நாய்தான். இருந்தாலும் அசாதாரண வளர்ச்சியுடன் இருந்தது. கிட்டத் தட்ட ஒரு ஓநாய் போல இருப்பதிலேயே பெரிய சைஸ் அல்சேஷனை விடப் பெரிய சைஸில் இருந்த அந்த நாய். வெட்டியானுக்குப் பக்கத்தில் வந்ததும் ஒரு முறை ஆகாயம் பார்த்து, 'ஊ ஊ' என்று ஓலமெழுப்பியது. வான் இருட்டாய் இருந்தது. நட்சத்திரங்கள் பயந்து போய் கண்களை சிமிட்டின. நிலவு எங்கே ஒளிந்து கொண்டிருந்தது. அல்லது எங்கே காணாமல் போயிருந்தது என்று கூடத் தெரியவில்லை.

அந்த நாய் கீழே குனிந்தது. வெட்டியான் வாந்தியெடுத்த இடத்தை ஒரு முறை மோப்பம் பிடித்தது. பின் வெகு ஆவலுடன் அந்த வாயில் கழிவை நக்கி உண்ணத் தொடங்கியது. அது அதை உண்ணத் தொடங்கியதும், நாய்க்குப் பக்கத்தில் சற்றுத் தூரம் தள்ளி இருந்த ஒரு சமவெளியில் திடீரென்று விரிசல்கள் தோன்றின. வறண்ட நிலத்தில் மழையில்லாது போவதால் விழுவது போல. ஆள் உயரக் கண்ணாடியைக் கல் தாக்கினால் விழுவது போல. அந்த விரிசல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நீண்டு, நீண்டு ஒரு மனிதனின்

அவுட்லைன் போல் முடிந்தது. குடித்துவிட்டு மயங்கிக் கீழே விழுந்திருக்கும் ஒருவனின் அவுட்லைன் எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருந்தது அந்த விரிசல். அதை ஒரு படமாகப் போட்டு விளக்க முயற்சி செய்யலாம்.

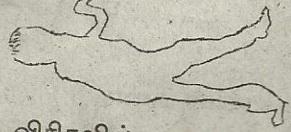

அந்த விரிசலில் ஒரு கை மிஸ்ஸிங். சுற்றிவர சூழ்நிலையில் இருந்த காற்றின் சத்தத்துடன் விரிசலில் இருந்தும் சத்தம் கேட்டது. கைராட்டினம் சுற்றினால் ஏற்படும் 'கொய்ங்க்' என்ற சத்தம். கூடவே வெண்புகை விரிசலில் இருந்து வெளியே பீய்ச்சி அடித்தது. வெண்புகை மெல்ல மேலேறியது. சின்ன மேகத் திட்டாய்க் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மேலேறி மெல்ல மெல்ல வானில் ஊர்ந்தது. ஒரு வௌவால் இந்த மரத்திலிருந்து மற்றொரு மரத்திற்குத் தாவும் செயலில், அந்த வெண்புகை நடுவே ஊடுருவியது. அடுத்த கணம் அது ஒரு கழுகின் எச்சம் போல் கீழே இறந்து விழுந்தது.

வெண்புகை நிற்காமல் மெல்ல மெல்லப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

★ ★ ★

பாட்டி தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தாள். காஸ் ஸ்டவ்களில் ஒன்றில் தேயிலையுடன் நீர் கொதித்தது. இன்னொன்றில் பால் சூடேறிக் கொண்டிருந்தது. பாட்டி தன்னுடைய மலரும் நினைவுகளில் இருந்தாள். வயதானாலும் கூட கிழவிகளுக்கெல்லாம் இளமைக்காலம் ஒன்று உண்டு. அந்த

இளமைக்காலத்தில் அவர்கள் ஆட்டுவித்த இளைஞர்களைப் பற்றி நினைப்பது உண்டு. பாட்டி, தன் இளமைக்காலத்தில் தன்னைக் கொஞ்சிய கணவனைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள். இப்படித்தான் அவள் தேநீர் தயாரிப்பாள். அப்போது விறகுகளின் காலம். வெண்புகை. அவளைச் சுற்றும். மூக்கில் புகையின் வாசம். உடம்பில் புகையின், தோய்ந்த மஞ்சளின் வாசம். தலையில் குளித்து முடித்ததால் ஈரத்துடன் இருக்கும் முடியைச் சுற்றி ஒரு துணிச்சுற்று. இப்படிப்பட்டச் சூழ்நிலையில்தான் அவள் கணவனுக்கு அவளைக் கண்டால் உடம்பின் நரம்புகள் முறுக்கேறும். பாட்டியின் கணவன் அவளைப் பிழிந்தெடுத்திருந்தால், கணவனின் வன்முறையே பாட்டிக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. பாட்டி வெகு தன்னிச்சையாகத் தன் தோளைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்ட சமயம், அந்த சமையலறையில் அவளை யாரோ பற்றுகிற மாதிரி இருந்தது.

'ச்சீ, விடுங்க' என்று பாட்டி பழைய ஞாபகத்தில் சொல்லிவிட்டுத் திடுக்கிட்டாள். யார் தன்னை அழுத்தியது. திரும்பிப் பார்த்தாள்! யாரும் இல்லை. திடீரென்று அறையே மிகவும் குளிர்ந்து போன மாதிரி இருந்தது. கூடவே ஏதோ ஒரு விரும்பத் தகாத நாற்றம்.

பாட்டிக்கு வெளியே நாய்கள் ஊளையிட்ட சத்தம் கேட்டது. ஜன்னல்களின் வழியே காற்று ஜூம் ஜூம் என்று சூறாவளியாக நுழைந்து ஜன்னல்களின் கதவுகளைப் பைத்தியக்காரத்தனமாக அறைந்து திறந்தது.

மழை வரப்போகிறதா என்ன? காஸ் ஸ்டவ் அணைந்துவிட்டது.

ஐயையோ, காஸ் லீக் ஆகுமே. கிழவி ஜன்னல் கதவுகளைச் சாத்தினாள். காஸ் ஸ்டவ்வைத் திரும்பப் பற்ற வைக்க முனைந்தாள். காற்று ஜன்னல் கதவுகளின் இடுக்குகளில் இருந்து 'ஜூஊஊஊஊஊம்' என்று ஊளையிட்டது. எப்படியோ மறுபடி பற்ற வைக்கப்பட்ட காஸ் ஸ்டவ் அணைந்தது.

சூடேறிய வரை போதும் என்று கிழவி பாலையும், தேநீர் டிகாக்ஷனையும் ஒரு கோப்பையில் ஊற்றினாள்.

கோப்பையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு கிழவி திரும்பிய சமயம், தேநீர்க் கோப்பை அவள் கையிலிருந்து பறிக்கப்பட்ட மாதிரி இருந்தது. கோப்பை அவள் கையை விட்டு விலகி அந்தரத்தில் ஒரு செகண்ட் மிதந்து கீழே விழுந்தது.

சிலுங் என்று சத்தம்.

கிழவி பிளந்த வாயுடன் கீழே குனிந்து பார்ப்பதற்குள் விளக்குகள் அணைந்தன. காற்று ஜூம்.

''ஏழுமலையானே'' என்று கிழவி அலறினாள்.

படித்துக் கொண்டிருந்த, ஏறக்குறைய பாதித் தூக்கத்தில் இருந்த லஹரிக்கு பாட்டியின் குரல் ஒரு அலறலாகக் கேட்டது. விளக்குகள் வேறு அணைந்து விட்டதில் திடுக்கிட்டுப் போனாள். தூக்கம் சுத்தமாகத் தெளிந்து போனது. சமையல் கட்டு நோக்கி ஓடி வந்தாள்.

''பாட்டி... பாட்டி.''

''லஹரி...''

''பாட்டி, என்ன ஆனது? ஏன் கத்தினாய்?''

''நீ டார்ச் இருந்தால் எடுத்து வாயேன்.''

லஹரி டார்ச்சை இருட்டில் தேடிக் கண்டுபிடித்து அதன் சுவிட்சைத் தட்டினாள். சமையலறைக்குள் நுழைந்தாள்.

''கீழே பார்'' என்ற பாட்டியின் குரல் ஒலித்தது.

அது பாட்டியின் குரல் போல் இல்லை. அதில் ஆண்மை கலந்திருந்தது. பாட்டிக்கு வயதாகிவிட்டதால் அவள் குரலில் எப்போதாவது இந்த மாதிரி ஆண் தன்மை இருப்பதுண்டு. ஆனால் இப்போதைய குரலில் கொஞ்சம் கடமை கலந்திருந்தது. 'கீழே பார்' என்று சொன்னது ஒரு கட்டளை வாசகமாக அமைந்திருந்தது.

லஹரி கீழே பார்த்தாள்.

அவளுடைய கையில் பிடித்திருந்த டார்ச்சின் ஒளி ஒரு மாதிரி விளிம்பு சிதறிய வட்டமாகக் கீழே தெரிந்தது. ஒளி வட்டத்தல் ஒரு முகம் தரையில் தெரிந்தது. ஆண்முகம். கன்னப்பகுதிகளையெல்லாம் கறையானோ, இல்லை வேறு ஏதோ மண்பூச்சி அரித்துவிட்ட மாதிரி செதில் செதிலாகத் தெரிய அதன் உதடுகளில் ஒரு புன்னகை. புன்னகையில் நட்பை விடக் குரூரம்தான் தெரிந்தது.

லஹரி அலறினாள்.

அவள் அலறிய அதே வினாடி அவளுடைய டார்ச் லைட் அவள் கையில் இருந்து தவறி கீழே விழுந்தது. இரண்டு தரம், மூன்று தரம் என்று கிச்சன் தரையில் கடிகாரத்தின் பெண்டுலம் போல் இப்படியும் அப்படியுமாய் உருண்டது. அணைந்தது.

இருட்டு.

''பாட்டி... பாட்டி'' என்று லஹரி கத்தினாள். அவள் இதயத்தில் ஓர் இனந்தெரியாத பயம் நுழைந்து மார்புப் பிரதேசம் முழுவதையும் ஒரு ராட்சசக் கையால் பிசைவது போல் பிசைந்தது.

சட்டென்று விளக்கு வந்தது.

பாட்டி கீழே பார்த்தாள். அவள் கையில் இருந்த கோப்பையில் இருந்த தேநிர் முழுக்கத் தரையில் கொட்டியிருந்த.

தேநீர் கோப்பை உடையவில்லை.

''பாட்டி... ஆர் யூ ஆல்ரைட்.''

''நான் நன்றாகத்தான் இருக்கிறேன்'' என்றாள் பாட்டி. ''நல்லவேளை கப் உடையவில்லை.''

''பாட்டி, நான் ஒரு ஆண் முகத்தைத் தரையில் பார்த்தேன் பாட்டி.''

''உளறாதே.''

''இல்லை பார்த்தேன்.''

''எங்கே?''

லஹரி கீழே சுட்டிக்காட்டிய இடத்தில் டீதான் கொட்டியிருந்தது.

''டீ கொட்டியிருப்பதைப் பார்த்து நீ அப்படி நினைத்த விட்டாய். போ. படி. போய் டீ எடுத்துக் கொண்டு வருகிறேன்.''

லஹரி தன் கண்களையும் நம்ப முடியாமல், கீழே சிந்தியிருப்பது தேநீர்தான். அதுதான் அவளுக்கு அரைகுறை வெளிச்சத்தில் ஆண் முகமாகத் தெரிந்திருக்கிறது என்பதையும் நம்ப முடியாமல், தன் நாற்காலிக்குத் திரும்பினாள்.

பாட்டி, 'ஏழு மலையானே, ஏழு மலையானே' என்று திரும்பத் திரும்பச் சொன்னாள்.

கீழே முகம் தெரிந்தது என்று லஹரி சொன்னதை நிச்சயம் அவளால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் அவள் கையிலிருந்து கோப்பை பறிக்கப்பட்ட மாதிரி ஓர் உணர்வு வந்ததே. அது எப்படி. அது கீழே விழுந்தும் உடையாமல் இருந்ததே! அது எப்படி?

ஒருவேளை காற்று பலமாக வீசியதால், கோப்பை அவள் கையின் பிடிப்பில் இருந்து நழுவிவிட்டதா?

பாட்டி கேள்விக்குப் பதில் எதுவுமின்றி மறுபடி தேநீர்த் தயாரிப்பில் இறங்கினாள். அது ஓர் ஆரம்பம்தான்!

* * *

''கலா''

''என்ன நாகலட்சுமி?''

''இன்றைக்கு நாம் தோப்புக்குப் போகலாம்.''

''போய்?''

''ஓடையில் குளிக்கலாம்.''

''ஐயையோ.''

''ஏன்?''

''உன் அப்பா திட்டுவார்.''

''தோப்பு எங்களுடையது. அதை ஒட்டிச் செல்லும் ஓடையில் இப்போது இடுப்பு வரை நீர் இருக்கிறது. அங்கே போய் குளிக்க அப்பா ஏன் திட்ட வேண்டும்?''

''ஓடையில் காட்டாற்று வெள்ளம்தான் வருகிறது. திடீர் என்று மட்டம் ஏறினால் உன்னையும், என்னையும் அடித்துக் கொண்டு போய்விடும்.''

''சாவுக்காகப் பயப்படுகிறாயா?'' என் உன் அப்பா சொல்லுவார். உன் அப் உன்னை ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார். அவருக்கு செல்லப்பெண். அவர் கழுத் ஏறி உட்கார்ந்து அவர் மீசையைப் பிடித் இரண்டு பக்கங்களில் இழுத்து, அ குடுமியை அவிழ்த்தாலும் ஒன்றும் சொல் போவதில்லை. நான்தான் மாட்டுவேன். என்னவோ ஒன்றும் தெரியாதவள் மாதிரி நான் என்னவோ உன்னை அழைத்து கொண்டு போய் தண்ணீரில் முக்கி, ஓ நீரோட உன்னைப் போகவிட்ட மாதிரி நினைப்பார். ஞாபகம் இருக்கிறதா? போ வருஷம் நீ கேட்டாய் என்று பனங்கிழங் வேக வைத்துக் கொடுத்துவிட்டு, கங்கம் சாட்டையால் அடிபட்டாளே. பனங்கிழங் உன் உடம்புக்கு ஒத்துக் கொள்ளாது என் கங்கம்மாவிற்குத் தெரியுமா என்ன? அவ வேகவைத்துக் கொடுத்தது நீ கேட்டதா தானே? அதற்குப் போய் அவள் சாட்டைய வாங்கினாளே?''

''போன வருஷம் நான் சின்னப் பெண் இந்த வருஷம் பதினாறு முடிந்துவிட்டது எனக்கு உலகம் தெரியும். அதனால் அப்பா உன்னைச் சாட்டையால் அடிக்காமல் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். வா.''

''எனக்குப் பயமாய் இருக்கிறது.''

''வாடீ என்றால்...''

''ஏய்... வேண்டாம். ஓடையில் நீர் நிறையப் போகிறது. தண்ணீரைப் பார். எப்படி நுரைத்துக் கொண்டு என்னவோ சீறிக் கொண்டு வரும் நாகப்பாம்பு போல் வருகிறது?''

''ஏய்... கலா. வாடீ. பயப்படாதே. நீயும் தண்ணீரில் இறங்கு. இல்லாவிட்டால் உன்னைப் பிடித்து இழுத்துவிடுவேன். அங்கே பார். குயில் எப்படிக் கூவுகிறது பார். குக்கூ... குக்கூ...''

''குயிலை விட உன் குரல்தான் நன்றாக இருக்கிறது.''

''பேசாதே. தண்ணீரில் இறங்கு.''

''இறங்கிவிட்டேன். போதுமா?''

''தண்ணீரில் நனைந்த பிறகுதான் உன் உடம்பின் அமைப்பு எனக்குத் தெரிகிறது கலா. நீ எப்படி சும்மா கும்மென்று இருக்கிறாய் தெரியுமா? உன்னை கட்டிக் கொள்ளப் போகிறவன் கொடுத்து வைத்தவன். அவனுக்கு இரு கைகளும் போதாது.''

''ஏய்... ஏய்... என்ன இது? கோயில் சிலை, பக்கத்தில் இருக்கும் கல்தூணைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்ட மாதிரி இருக்கிறது நீ சொல்வது. நான் சும்மா பொத பொத என்று ஊற வைத்த உளுந்து மாதிரி ஊறிப்போயிருக்கிறேன். நீதான் வெளுத்துக் கட்டுகிறாய். உனக்குத்தான் உடம்பு கடைசல் மாதிரி இருக்கிறது. தண்ணீரில் மூங்கி எழுந்த பிறகு உன் உடம்பில் இருக்கும் மினுமினுப்பைப் பார்த்தால் எனக்கே உன்னைக் கட்டிப்பிடிக்க வேண்டும் போல் தோன்றுகிறது. என்ன இடுப்பு! என்ன மா...ஏய்... என் வாயை ஏன் பொத்துகிறாய்? நான் வாயை மூடிக் கொண்டால் இருப்பது இல்லாதது மாதிரி ஆகிவிடுமா? மற்றவர்கள் நினைக்காமல் இருந்து விடுவார்களா?''

''ச்சீ சும்மா இருடி. வெட்கங்கெட்டவளே. என்னென்னவோ பேசிக் கொண்டு...''

''நாகு''

''என்ன?''

''சூரிய வெளிச்சம் பொட்டு பொட்ட உன் முதுகில் விழுந்திருப்பதைப் பார்த்த எனக்கு என்ன தோன்றுகிறது தெரியுமா?''

''என்ன?''

''அப்படியே தங்கக் காசுகளை வா இறைத்த மாதிரி இருக்கிறது.''

''இருக்கும். இருக்கும். ஏய் கலா, ஒ தடவை தண்ணீருக்குள் மூழ்கி உள்நீச்ச அடித்துக் கொண்டே, அதோ அங்கே இருக்கு வேப்பமரம் வரை செல்லவா?''

''ஐயோ, வேண்டாம்.''

''ஏன்?''

''வேப்ப மரத்தில் பேய் இருக்கும் என் சொல்வார்கள்.''

''பேயாவது, பிசாசாவது.''

''நாகு, வேண்டாம், பேய்களுக் உன்னை மாதிரி கன்னிப் பெண்கள் என்றா ரொம்பப் பிரியம் என்று சொல்வார்கள்.''

''அடிப்போடி பைத்தியம்! நான் போகி றேன். நீ வருகிறாயா இல்லையா? தண்ணீரு குள் கண்களைத் திறந்து கொண்டு எ காலுக்குப் பின்னாலேயே வா. நான் ஒன்று அவ்வளவு விவரம் தெரியாதவள் இல்லை வேப்ப மரத்துப் பேயிடம் மாட்டிக் கொ வதற்கு! வா... வாடீ... வா''

''ஏய்.. இரு... இரு... நாகு... எங்கே இருக்கிறாய்... நீ... நாகு... கண்ணில் ஏதோ தூசி அடைத்துக் கொண்டுவிட்டது. பதி சொல்லேன். எங்கே இருக்கிறாய்? நாகூ... நாகூ ஊஊஊஊ... ஐயோ... பேய்... பேய்...''

''ஏய் கலா. பேயெல்லாம் இல்லை. நான்தான். உன் நாகுதான். என் கையைப் பிடித்துக் கொள். கரைக்கு வா. வேப்ப மரத்திற்குக் கீழே ஒரு கல்மேடை இருக்கிற தில்லையா? அந்த மேடையைப் பார். நாம் தாயக்கட்டை ஆடுகிற மேடையில் யாரோ உட்கார்ந்து இருக்கிறார்கள் கலா.''

''யாரது?''

''தெரியவில்லை. நீதான் அந்த ஆளை நகர்ந்து போகச் சொல்ல வேண்டும்.''

''ஏய் நாகு. சின்ன வயது ஆள்டீ...''

''நான் என்ன கிழவன் என்றா சொன் னேன்?''

''கண்மூடி உட்கார்ந்திருக்கிறானே. ஏதாவது தியானம் அது இது என்று செய் கிறானோ என்னவோ!''

''என்னவாய் இருந்தால் நமக்கென்ன. அந்த ஆள் எப்படி நாம் தாயக்கட்டை ஆடும் இடத்தில் உட்காரலாம்? எழுப்பு.''

''ச்சீ பாவம்டீ நாகூ. ஒருவேளை தியானத்தில் இருந்து நாம் அவனை எழுப்பினால் நமக்குத்தான் பாவம்!''

''அப்படி என்ன விசுவாமித்திரனா அவன்?''

''இருக்குமோ என்னவோடீ''

''ஏன் அப்படி சொல்கிறாய்?''

''நீ மேனகை மாதிரித்தானே இருக் கிறாய்?''

''ஏய்... கலா.''

''இல்லைம்மா. நான் பேசவில்லை. அந்த ஆளுக்கு முகத்தில் கருகருவென்று வளர்ந்து

இருக்கும் இளந்தாடி ரொம்ப நன் இருக்கிறது இல்லை?''

''இல்லை.''

''அந்த முகத்தில் ஏதோ ஒரு பளீரு ஒரு சோகமும் தெரிகிறது இல்லை?''

''இல்லை.''

''அவன் அவ்வளவு தூரம் பார்க்கக்கூ பிரயோஜனப்படாதவன் என்றால் அவனை போய் ஏன் எழுப்ப வேண்டும்? இரு விட்டுப் போகட்டுமே''

''நம் தோப்பில் வந்து உட்கார் இருக்கிறான் கலா.''

''அடுத்த ஊருக்குப் போகிறவனா இருப்பான்.''

''எப்படி இருந்தாலும் சரி. எழுப்பு.''

''ஐயய்யோ, என்னால் முடியாதுப்பா.''

''நான் எழுப்புகிறேன்.''

''நாகு... வேண்டாம் ஏய்... நாகு...''

''இந்தாப்பா, உன்னைத்தான். எழுந்திரு

''நீங்கள் இருவரும் யார்? எதற்கு இந்த தோப்புக்குள் வந்தீர்கள். ஓடையி குளித்திருக்கிறீர்கள் போல இருக்கிறது?''

''ஆமாம். ஓடையில் குளித்தோம் அதனால் என்ன இப்போது?''

''குளிக்கலாம். ஆனால் உங்களை போன்ற சின்னப் பெண்கள் எல்லாம் குளிக்க கூடாது.''

''ஏன்?''

''கல்யாணமாகாத கன்னிப் பெண்கள் குளிக்கும்போது தண்ணீரால் அடித்து செல்லப்பட்டு செத்துப் போனால் பேயாக மாறி விடுவார்கள். மோகினிப் பேய்களாக.''

''எங்களை என்ன பேய்கள் என்று சொல்கிறீர்களா?''

''நான் உங்களை எதுவும் சொல்ல வில்லை. நீங்கள் இந்தத் தோப்புக்குள் வராமல் வெளியே வேறு எங்கேயாவது ஓடையில் இறங்கிக் குளியுங்கள். இல்லை, சும்மாவே விளையாடிக் கொண்டிருங்கள். நான் எதுவுமே பேசமாட்டேன்.''

''இந்தத் தோப்புக்கள் ஏன் வரக்கூடாது?''

''இந்தத் தோப்புக்குச் சொந்தக்காரரின் கோபத்திற்கு ஆளாகக் கூடாதல்லவா?''

''தோப்பின் சொந்தக்காரர் யார்?''

''பிரசிடெண்ட் நாகேந்திரன்.''

''அப்படியென்றால் நீங்கள் யார்?''

''நான் தோப்புக்குக் காவலாக இருப்பவன்.''

''உங்கள் பெயர் என்ன?''

''பரமேஸ்வரன்.''

''இது யார் தெரியுமா? இதுதான் உங்கள் முதலாளியின் பெண். நாகலட்சுமி.''

''மன்னியுங்கள். நான் தெரியாமல் சொல்லிவிட்டேன். ஆனால் ஓடைப்பக்கம் போகாதீர்கள் என்று நான் யாராயிருந்தாலும் சொல்லியிருப்பேன். எவ்வளவு நீச்சல் தெரிந்தவர்களாக இருந்தாலும் சரி, காட்டு ஓடை என்பது என்றைக்குமே ஆபத்தான விஷயம்தான். சுற்றிச்சுற்றி ஒரேயடியாக ஆளை அமுத்திவிடும்.''

''சரி. நீங்கள் என்ன பண்ணிக் கொண்டிருந்தீர்கள்?''

''கேள்வி புரியவில்லை.''

‘‘இல்லை. கண்மூடீ உட்கார்ந்தீர்க ஏதாவது தவமோ?’’

‘‘ம்ஹூ ஹூம்.’’

‘‘பின்ன?’’

‘‘சும்மா கண்மூடி உட்கார்ந்திருந்தேன்

‘‘இப்படி இரண்டு பேர் கத்திக் கூப் போட்டுக் கொண்டு வருவதுக் தெரியாமலா? நன்றாக இருக்கிறது நீங் காவல் காக்கும் லட்சணம்.’’

‘‘சரி. இனிமேல் நான் கண் திற வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறேன். எ பழைய ஞாபகம். தப்பாக எடுத் கொள்ளாதீர்கள்.’’

‘‘கொஞ்சம் எழுந்து இடம் தர முடியு அது நாங்கள் தாயக்கட்டை விளையா இடம்.’’

‘‘சரி.’’

‘‘அதெல்லாம் இருக்கட்டும். நாங்க இரண்டு பேரும் ஓடையில் குளித்தோ என்கிற விபரத்தை அப்பாவிடம் சொல் வேண்டாம்.’’

‘‘சரி.’’

‘‘அதற்கு என்ன சிரிப்பு வேண் இருக்கிறது?’’

‘‘இளங்கன்று பயமறியாது என்பார்க இங்கே பயம் இருக்கிறதே.’’

‘‘கிண்டல் போதும். அப்புறம் காவல் காத் லட்சணம் வெளியே வந்துவிடு ஜாக்கிரதை.’’

* * *

3

லஹரிக்குப் படிப்பில் கவனம் செல்ல வில்லை. கம்ப்யூட்டரின் வேர்ட்ஸ்டார் ப்ரோக்ராம் பற்றித் தெரிந்தால் என்ன, தெரிந்து கொள்ளாவிட்டால்தான் என்ன என்று தோன்றியது.

திடீரென்று தன்னுள் ஏதோ ஓர் மாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்ட மாதிரி இருந்தது அவளுக்கு. எழுந்தால், நிமிர்ந்தால், உட்கார்ந்தால், படுத்தால் அத்தனை செயல்களையும் அவளே செய்வது போலவும் இருந்தது. அவளை மீறிய ஏதோ ஓர் சக்தி அவளைச் செலுத்துவதால் அப்படிச் செய்வது போலவும் இருந்தது. எதனால் இந்த திடீர் மாற்றம் என்று அவள் திகைத்துப் போனாள்.

பாட்டி அவளிடம் ‘உளறாதே’ என்றாள். தரையில் அவள் பார்த்தது சும்மா பாட்டி கொட்டிய டீயை மட்டும்தான் என்றாள். ஆனால் லஹரிக்கு அதில் நிறைய சந்தேகம் இருந்தது. அவள் தரையில் நிச்சயம் ஓர் ஆண் முகத்தைப் பார்த்தது போல்தான் இப்போதும் தோன்றுகிறது. வேதனையில் தவிக்கும் ஆண் முகம் போல அது இருந்ததாகவும் அவளுக்குப் பட்டது. என்ன இந்த கண்ணாமூச்சி விளையாட்டு?

எதனால் திடீரென்று இப்படி? சலனமில்லாமல் போய்க் கொண்டிருந்த வாழ்க்கையில் எதற்காக இந்தக் கல்லெறி விளை யாட்டு?

லஹரி தேநீரைக் குடித்தாள். அதன் சூடும் சுவையும் அவள் தொண்டைக்கு இதமாக இருந்தன.

புத்தகத்தை மூடினாள்.

''பாட்டீ...'' என்றாள்.

பாட்டி அவளுடைய குரலுக்குக் காத்திருந்தது போல ஓடி வந்தாள். அவள் வயதுக்கு மீறிய ஓட்டம். மூச்சிரைத்தது. பாட்டி நிச்சயம் உணர்ச்சி வசப்பட்டிருந்தாள் என்று தோன்றியது.

''என்ன? என்ன லஹரி? என்ன கண்ணு'' என்றாள் பரபரப்பாக.

''தூக்கம் வரவில்லை. படிப்பிலும் கவனம் போகவில்லை.''

''என் ராஜாத்தி''

''எனக்குத் தரையில் முகம் தெரிந்தது பாட்டி. ஆண் முகம். அதை நான் எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறேன். ரொம்ப நெருக்கமான முகம் போல் தெரிகிறது பாட்டி.''

''ஏழு மலையானே.''

''ஏய் பாட்டி'' என்றாள் லஹரி திடீரென்று. அவள் குரலில் கடமை சேர்ந்திருந்தது.

''எ...எ... என்னம்மா?'' என்றாள் பாட்டி நடுங்கும் குரலில். லஹரியின் திடீர் குரல் மாற்றம் அவளை அதிரடித்தது.

''நான் எனக்கு ரொம்ப நெருக்கமானவரைப் பார்த்தேன் என்கிறேன். நீ அதைக் கேட்காமல் யார் யாரையோ கூப்பிடுகிறாயே'' என்றாள் லஹரி. அவள் குரலின் கடுமை குறையவில்லை. அதுமட்டுமில்லை. அந்தக் குரல் லஹரியின் சொந்தக் குரல் போலவும் இல்லை. பிசிறாக இருந்தது. வேறொரு குரல் [illegible]ன் குரலில் பேச முயற்சி செய்வது [illegible] இருந்தது.

''[illegible]ச்சிக்கம்மா. இனிமேல் அப்படிச் [illegible]ல்லை.''

''சரி. நீ கிழவி. அதனால் இதற்கு மேல் [illegible]க் கோபிப்பதில் அர்த்தம் இல்லை! நீ [illegible] அம்மா, அப்பாவிடம் சொல்லிவிடப் [illegible]கிறாய். அப்புறம் அவர்கள் என்னவோ [illegible] என்று நினைத்துக் கவலைப்பட [illegible]த்துவிடுவார்கள்.''

''இல்லை. சொல்லவில்லை.''

''சரி. போ.''

பாட்டி நடந்து போகும்போது இரண்டு முறை திரும்பி பார்த்துக் கொண்டே போனாள். அவள் திரும்பிப் பார்த்தது கூட ஒருவித [illegible]ந்ததலால்தான். இரண்டு சுடர் அம்புகள் அவளுடைய முதுகை ஊடுருவுவதாக அவளுக்குத் தோன்றியது. லஹரியின் கண்கள் அவளை முறைத்தது தெரிந்தது. அந்தக் கண்கள். கண்கள் மட்டும் லேசாகச் [illegible]த்துக் கொண்டிருந்த மாதிரி பாட்டிக்கு [illegible]து.

பாட்டிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. [illegible]னைப் பார்த்து கொண்டிருப்பது லஹரி [illegible]? அல்லது வேறு யாராவதா? வித்தியாச[illegible] ஏதோ நடந்திருக்கிறது என்று புரிந்தது. [illegible]ணகுமாரும், இந்த்ராவும் திரும்பி [illegible]பின் அவர்களிடம் சொல்லலாமா கூடாதா [illegible] புரியவில்லை. லஹரி மாறியிருப்பதைச் [illegible]னால் அது அவளுக்குப் பிடிக்குமோ [illegible]தோ. பிடிக்காவிட்டால் லஹரி என்ன [illegible]? அவளைத் துன்புறுத்துவாளா. [illegible] காலத்தில் தளர்ந்து போன உடலுக்கு [illegible] தீங்கு விளைவிப்பாளா?

பாட்டி பல யோசனைகளுடன் நடந்து சென்று கிச்சனுக்குள் புகுந்து கொண்டாள். கதவைச் சாத்திக் கொள்ளலாமா என்று ஒரு கணம் யோசித்தாள். மறுகணம் அப்படி யோசித்ததற்குத் தன்னையே திட்டிக் கொண்டாள். எவ்வளவு மோசமான எண்ணம். லஹரி எவ்வளவு சின்னப் பெண். அறியாக் குழந்தை. அவளது 'டெட்டி பேர்' பருவத்திலிருந்து லஹரியைப் பாட்டிக்குப் பழக்கம். தான் பார்த்து, தான் எடுத்து வளர்த்த குழந்தை தான் என்னையே கொன்று தின்றுவிடப் போகிறதாக்கும். பாட்டி தன் மோவாயை ஒரு நொடி நொடித்து, தன் மேல் இருந்த ஆத்திரத்தைத் தன் மேலேயே வெளிப்படுத்திக் கொண்டாள்.

* * *

பாட்டி அகன்றதும், லஹரி மறுபடி திடீரென ஒரு மாறுதலை உணர்ந்தாள். பாட்டி ஏன் அவளை விட்டு விலகிப் போகிறாள்? பாட்டியைக் கடுமையாகப் பேசியது நினைவிற்கு வந்தது. எதற்காக கடுமையாகப் பேசினாள் என்று அவளுக்கு நினைவிற்கு வரவில்லை. பாட்டி குடுகுடுவென்று செல்வதைப் பார்த்தால் ஏதோ பயந்து போகிற மாதிரித்தான் தெரிந்தது.

அப்படியானால், அவள் ஏதோ சொல்லி, வயதான கிழவியைப் பயமுறுத்தியிருக்க வேண்டும். உனக்கு என்ன ஆயிற்று லஹரி! சற்று முன் நீ எங்கே இருந்தாய்? உன் உடல் இங்கே இருந்தது தெரிந்தது. உன் மனம் எங்கே போயிருந்தது? நீ என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் நீ எங்கே போயிருந்தாய்?

லஹரி மேலே யோசிக்கப் பிடிக்காமல் மெள்ள நடந்து சென்று ஜன்னலுக்குப்

பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள். திடீரென அவள் இருந்த அறையே பிரிட்ஜுக்குள் வைத்த மாதிரி ஜில்லிட்டுப் போன மாதிரி தோன்றியது. அவளுக்குள் லேசாக நடுக்கம் பரவியது.

அப்பாவும், அம்மாவும் எப்போது வரப் போகிறார்கள்? மணி பார்த்தாள். பன்னிரண்டு ஆனது. இந்த மாதிரியான ஒரு தனிமைப் பிரதேசத்தில், இந்த மாதிரியான ஒரு தள தள வாளிப்பான பெண்ணைத் தனியாக விட்டுப் போவது தப்பு என்று ஏன் அவர்களுக்குத் தோன்றவில்லை?

லஹரி சிலிர்த்துக் கொண்டாள். அவளது சிந்தனையில் கடைசியாகத் தோன்றியது அவளுக்குள் தோன்றிய மாதிரி இல்லை. வேறு யாருக்கோ தோன்றிய மாதிரி இருந்தது. லஹரி தன் உடலைப் பற்றி எல்லாம் இப்படி நினைத்துக் கொண்டதே இல்லை. வாளிப்பான உடம்பு என்றோ, வற்றிப்போன தேகம் என்றோ கண்ணாடி பார்த்து ஒரு நாளும் அவள் நினைத்துக் கொண்டதேயில்லை. அப்படி இருந்தும் எப்படி அவளால் அப்படி நினைக்க முடிந்தது?

யோசித்து யோசித்து தலைவலிதான் மிச்சமாகும் என்று தோன்றியது லஹரிக்கு. எழுந்தாள். கட்டிலுக்குச் சென்றாள். படுத்துக் கொண்டாள். கண்களை மூடிக் கொண்டாள். கண்களுக்குள் விளக்கு வெளிச்சம் ஊடுருவுவது போல் தோன்றியது. தலைமாட்டில் விளக்கை அணைக்கும் சுவிட்ச் மேலிருந்து தொங்கியது. அந்த ஸ்விட்ச் ஒரு பட்டு நூல் மாதிரியான அமைப்பில் இருந்தது. அதை இழுத்தால் போதும். விளக்கு தானாக் அணைந்துவிடும். அம்மாவும், அப்பாவும்

வரும்போது வரட்டும்' என்று அவ
ஸ்விட்சைக் கீழ் நோக்கி இழுத்தாள். உடனே
விளக்கு அணைந்துவிட்டது. அறையில்
இருட்டு பரவியது. ஜன்னல் வழியே
மேகங்களின் பின்னால் ஒளிந்திருந்த சந்திரன்
தனது மேகம் நனைந்து சாம்பல் நிற கிரண
களால் அறை ஜன்னலுக்குள் ஊடுருவியது.

லஹரி தூங்குகிறாளா, இல்லையா என்று
பார்க்க வந்ததோ என்னவோ? லஹரி அதை
பற்றிய அக்கறை எதுவும் இல்லாமல் கண்
களை மூடியவள், மறுபடி கண்களுக்குள்
வெளிச்சம் ஊடுருவதை அறிந்தாள். கண்
களுக்குள் சூடான கிரணங்கள் நுழைவதை
உணர்ந்தாள். அது எப்படி? அவள்தான்
விளக்கை அணைத்துவிட்டாளே. மறுபடி
எப்படி சூடான கதிர்கள் அவள் கண்களை
ஊடுருவ முடியும்? அதுவும் ஒரு ட்யூப்
லைட்டிலா இந்த மாதிரி சூடான கதிர்கள்
வெளிப்படும்? அல்லது நிலா வெளிச்சம்தான்
இப்படிச் சூடாக இருக்குமா?

லஹரி கண்களை விழித்துப் பார்த்தாள்.

அட சட்!

அறையில் இன்னும் விளக்கு எரிந்து
கொண்டிருந்தது. அதை அணைக்கிறேன்
என்ற வேறு எதையாவது பிடித்து இழுத்து
விட்டோமா என்ன? கண்களைத் திறந்து
வைத்துக் கொண்டு, லஹரி இன்னொரு
முறை, பழைய சுவிட்சுடன் இருந்த கயிறை
இழுத்தாள். விளக்கு அணைந்தது. இந்த
முறை இருட்டுதான் என்பதை உறுதி செய்து
கொண்டு கண்களை மூடினாள். குளிர்
அவளைத் தாக்கியது. லஹரியின் உடல்
வாகுக்கு எப்போதும் போர்வை தேவைப்
படாது. இருந்தும் இப்போது தேவைப்பட்டது.

போர்வையைத் தலை வரை இழுத்துப்
போர்த்திக் கொண்டாள். அவளுக்குப்
பொதுவாகத் தூக்கம் வரவில்லை என்றால்
'ஒன்று, இரண்டு, மூன்று' எண்ணுவது
வழக்கம். இந்த முறை சற்று வித்தியாசமாக,
'ராம... ராம' என்று சொல்லலாமே என்று
தோன்றியது. ராம, ராம என்று இரண்டு முறை
சொல்லியிருப்பாளோ என்னவோ! அதற்கடுத்த
நாமாவை அவள் சொன்ன உணர்வே இல்லை.

★ ★ ★

எப்போது லஹரி தூங்கிப் போனாள்
என்று அவளுக்கே தெரியவில்லை. ஆனால்
திடீரென்று விழிப்பு வந்தது. விழிப்பு
கூட அபாரமான புழுக்கத்தின் காரணமாக.
தலை வரை போர்த்தியிருந்த போர்வையை
லஹரி உதறினாள். உதறியவள் ஆச்சரியப்
பட்டாள். காரணம் விளக்கு. அது மறுபடி
எரிந்து கொண்டிருந்தது. விளக்கு வெளிச்சம்
தான் அறையில் சூட்டை உண்டாக்குகிறது
என்று சொல்கிற மாதிரி அறையில் அவ்வளவு
சூடு. இந்த முறை அவளுக்கு நிச்சயம்
நினைவிருக்கிறது. விளக்கை அணைத்தாள்.
பின் எப்படி விளக்கு எரிகிறது?

லஹரி விளக்கை அணைத்தாள். இந்த
முறை கண்களை மூடவில்லை. போர்
வையைப் போர்த்திக் கொள்ளவில்லை.
விழித்திருந்தாள். வெளியே நிலா மௌனமாக
ஒரு மேகத்திலிருந்து இன்னொரு மேகத்தை
நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. ஆகாயத்
தில் திடீரென்று ஒரு மின்னல் மின்சார
நீலமாக மின்னியது.

விளக்கு மறுபடி எரிந்தது. லஹரிக்கு
ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவள்
போடாமலேயே அல்லது கயிறு பிடித்து

இழுக்காமலேயே மறுபடி எப்படி ஸ்விட்ச் [illegible] ஆகிறது? இந்த முறை விளக்கை அணை[illegible] போவதில்லை. எரியட்டும். எவ்வளவு [illegible] எரிய வேண்டுமோ, அவ்வளவு [illegible] எரியட்டும்.

என்ன ஆச்சரியம்? அவள் அ[illegible] எண்ணி முடித்த அடுத்த வினாடி விளக்[illegible] அணைந்து போனது. லஹரி ஸ்விட்[illegible] இழுத்தாள். விளக்கு எரிந்தது. காத்திருந்[illegible]

ஒன்.

டூ....

த்ரீ.

ஃபோர்.

ஃபைவ்.

விளக்கு அணைந்துவிட்டது. முதலி[illegible] அது ஸ்விட்சில் ஏதோ கோளாறு என்[illegible] தோன்றியது. இப்போது அப்படி இருக்கா[illegible] என்று தோன்றியது. இது வேறு ஏதோ! அவ[illegible] நினைக்கிறபடி நடக்கக் கூடாது என்று அவ[illegible] மனதிலேயே யாரோ புகுந்து அவள் எண்ண[illegible] அறிந்து அதற்கு நேர் மாறாய் நடக்கிறார்கள்.

'உ....உ....ஊஊஊஊஊ' என்று ஒ[illegible] நாயின் ஊளை லஹரியின் காதைத் துளைத்[illegible] விடுகிற மாதிரி கேட்டது. திடீரென்று கேட்[illegible] ஊளைச் சத்தத்தின் காரணமாக லஹரியின் இதயம் ஒரு தடவை புரண்டு எழுந்தது. உட[illegible] ஒரு முறை அதிர்ந்தது.

நாயின் ஊளைச் சத்தம் மிக அருகி[illegible] கேட்ட மாதிரி இருந்தது. மூச்சு விடக்கூட[illegible] பயந்து அப்படியே கிடந்தாள். மெதுவாக படுக்கையிலிருந்து எழுந்தாள். மெல்ல ஒவ்வொரு அடியாக எடுத்து வைத்து ஜன்ன[illegible] நோக்கி நடந்தாள்.

[illegible] வழியே வெளியே பார்த்தாள். [illegible] சோகமான மிகவும் மங்கலான நிலா [illegible] வெகு தூரத்தில் இருந்து கடல் [illegible]ளின் இடைவிடா 'ஹோ ஹோ' என்ற [illegible]. வெளியில் தூரத்தில் சில [illegible]கள் சில்-ஹவுட்களாய்த் தெரிந்தன. [illegible] ஒரு கட்டிடம் அதன் துவக்க நிலையில் [illegible] எலும்புக் கூடாய்த் தெரிந்தது. அந்தப் [illegible]த்தை நிறைய மக்கள் ஆக்கிரமிக்கத் [illegible] விட்டிருந்தாலும் இன்னும், [illegible]குள் இருக்கும் ஓர் உணர்வு வர [illegible]. இன்னும் சற்று தள்ளி ஆவின் 'பூத்' [illegible]ரு கட்-அவுட்டாய்த் தெரிந்தது. [illegible] இன்னும் சற்று தொலைவில் ஏதோ [illegible] கட்டிடத்திற்கான வேலைகள் துவங்கி [illegible]க்க, வாட்ச்மேன் தனக்காகப் போட்டக் [illegible] பனை ஓலைக்கூரை குடிசை [illegible]-அவுட்டில் தெரிந்து சினிமாஸ்கோப் [illegible]த்னம் - ஸ்ரீராம்' படத்தை நினைவுக்குக் [illegible] வந்தது.

அதற்கும் சற்றுத் தள்ளி... என்ன அது?

லஹரியின் உடல் முழுக்க மின்சாரம் [illegible]ருவியது. அவள் உடல் சிலிர்த்தது. [illegible]கால்கள் குத்திட்டு நின்றன. இதயம் [illegible]ெனத் துடிக்கத் தொடங்கியது. மனதின் [illegible] உடலில் அலை அலையாய் பரவி உடல் [illegible]கியது. அந்த நடுக்கத்தை நிறுத்தி [illegible] வேண்டுமென்று அவளுக்குத் [illegible]வில்லை.

தூரத்தில், பளபளப்பாக இரண்டு [illegible]கள் தெரிந்தன. அவை அந்தரத்தில் [illegible]ந்தன. அவை லஹரி நோக்கி மெல்ல [illegible]

அந்தரத்தில் பாய்ந்து பாய்ந்து [illegible]
அவை நிச்சயம் வைரக் கற்கள் இல்லை [illegible]
அவளுக்குத் தெரிந்தது.

அவளுக்கு அலறத் தோன்றவில்லை [illegible]
மனதில் 'என்ன தான் நடக்கும் [illegible]
விடலாமே' என்ற பூனை ஆர்வம் [illegible]
அலற விடாமல் பார்த்துக் கொண்டது [illegible]
மனதிற்கே உரிய பாதுகாப்பற்ற உ[illegible]
காரணமாக, ஒரு மானின் அனிச்சை[illegible]
செயலாக அவள் அங்கிருந்து ஒரு பாது[illegible]
பான இடத்திற்கு ஓடி விடவும் துடித்தாள். [illegible]
அறைதான் அவளுக்குப் பாதுகாப்பு. [illegible]
விடப் பாதுகாப்பான இடம் என்பது [illegible]
தாயின் கருப்பைதான். எந்தக் காட்[illegible]
தெரியாத, தோன்றாத, இருட்டான, [illegible]
மான, பாதுகாப்பான ஓரிடம். லஹரிக்கு [illegible]
மைக்ரோ வினாடியில் தாயின் கருப்பைக்[illegible]
இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது.

அந்தரத்தில் பாய்ந்து வந்த வைரக்கற்[illegible]
நின்று விட்டன. இப்போது அவை தரை[illegible]
மேலே மூன்றடி அல்லது இரண்டரை [illegible]
உயரத்தில் மிதந்து, தயங்கி, மிதந்து வந்த[illegible]

இப்போது அந்த வைரக்கற்கள் [illegible]
வென்று லஹரிக்குத் தெரிந்துவிட்டது. [illegible]
அவுட்டில் ஓர் ஓநாய் தெரிந்தது. ஓநாயா? [illegible]
இந்த சென்னை புறநகர்ப் பகுதியில் எப்படி [illegible]
முடியும். இரவில் மட்டும்தான் வரும் என்[illegible]
பகலில் எங்கே ஒளிந்து கொள்ள முடியும்?

ஓநாய் அல்ல அது. நாய்தான். பெரி[illegible]
வளர்ந்த நாய் அவளுக்கு ஓநாயாகத் தோ[illegible]
இருக்கிறது.

ச்சே. ஒரு நாய்க்கா இவ்வளவு [illegible]
பயந்தோம் என்று லஹரி நினைத்[illegible]

[illegible] நேரத்தில் அது இன்னொரு முறை
[illegible]

[illegible] ஊளைச் சத்தம் லஹரியின்
[illegible] ஊடுருவியது. மிக அருகில்
[illegible] எங்கிருந்தோ தூங்கிக் கொண்
[illegible] ஒன்று எழுந்து அழுத குரல்
[illegible] குழந்தையின் அழுகையா இல்லை
[illegible] கத்தலா என்று அவளால் புரிந்து
[illegible] முடியவில்லை.

[illegible] நோக்கி அந்தக் கண்கள்
[illegible] லஹரி புறங்கையால் வாயை மூடிக்
[illegible] வாயில் இருந்து வெகு இயல்
[illegible] வெளிப்பட்ட அலறலைத் தடை
[illegible]

[illegible] மெல்ல மெல்ல அந்த வீட்டை
[illegible] லஹரியின் வீட்டிற்கு சுமார்
[illegible] தூரத்தில் நின்றது.

ஒரு மின்னல்.

அந்த மின்னலின் வெளிச்சம் நாயைத்
[illegible] தெளிவாகக் காட்டியது.

அது நாய் போலவே தெரியவில்லை.
[illegible] வந்த ஒரு வேற்று கிரக
[illegible] போல் இருந்தது. அதன் கண்கள்,
[illegible] தெரிந்த பற்கள், அதன்
[illegible] காதுகள் எல்லாவற்றிலும் அமானுஷ்
[illegible] மனிதனை மீறிய குரூரம் தெரிந்தது.
[illegible] எந்த எல்லை வரை குரூரமாகச்
[illegible] முடியுமோ, அந்த எல்லையை மீறி
[illegible] செயல்பட முடியும் போல அது
[illegible]

[illegible] இல்லை அது. சாதாரண வீட்டு
[illegible] இல்லை. அதனுள் ஏதோ ஒன்று
[illegible] கொண்டிருக்கிறது. வேறு ஏதோ ஓர்

அந்நிய சக்தி அதைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதன் கண்கள் தான் [illegible] கற்களாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்தன.

திடீரென்று அந்த நாய் நான்கு [illegible] பாய்ச்சலில் ஓடி வந்தது - லஹரியை நோக்கி.

திடீரென்று அந்த அறையில் [illegible] மூட்டம் போல் குளிர் புகை சூழ்ந்தது.

லஹரியால் அவள் கண்களை நம்ப [illegible] முடியவில்லை. அந்த நாய் [illegible] தானிருக்கும் திசை நோக்கி வர வேண்டும் [illegible] என்று புரியவில்லை.

அவள் அலறினாள். தன் வயது, [illegible] அறிவுத் திறன், தன் ஐ-க்யூ, தானிருக்கும் [illegible] பாதுகாப்பான இடம் என்று எல்லாவற்றையும் மறந்து அவள் அலறினாள்.

நாய் அவள் ஜன்னலுக்குக் கீழே இருந்த [illegible] சுவரை வந்து தட்டென்று மோதி விழுந்தது.

மறுபடி எழுந்து ஓடியது. [illegible] தொலைவில் போய் நின்று திரும்பி, [illegible] செய்யப்பட்ட மெக்ஸிகோ காளை போலவும், கோபமுற்ற காண்டாமிருகம் போலவும், மதம் பிடித்த ஒற்றைத் தந்த யானை போலவும் [illegible] மறுபடி பாய்ந்து வந்து லஹரி இருந்த ஜன்னலுக்குக் கீழே மோதியது.

லஹரி அலறினாள். இடைவிடாமல் அலறினாள்.

பாட்டி அவள் அலறலை [illegible] தடவையே கேட்டுவிட்டாள். அவளுடைய [illegible] பயம் காரணமாக ஒரு கணம் சும்மாயிருந்து விட்டாள். பின் தன்னைத் தானே சமாளித்துக் கொண்டு, சமையல் அறையிலிருந்து லஹரி யின் அறை நோக்கி விரைந்து வருவதற்குள் லஹரியின் இடைவிடாத அலறல் கேட்டது.

[illegible] கதவைத் தள்ளினாள். அது [illegible] போடப்பட்டிருந்ததா இல்லை [illegible] இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண் [illegible] என்று தெரியவில்லை. கதவு [illegible]

"லஹரி, கதவைத் திற... கதவைத் திற [illegible]"

[illegible] மோதினாள். பஞ்சால் இரும்பை [illegible] போல் இருந்தது. பாட்டியின் [illegible] போன உடலால் அந்தக் கதவின் [illegible] பதில் சொல்ல முடியவில்லை. [illegible] ஓர் ஆவேசம் புகுந்தது. தான் [illegible] குழந்தை. அறியாப் பெண். [illegible] காரணமாக அபார அழகுடன் [illegible] ஒரு பட்டு ரோஜா. அவள் [illegible] எதற்காகவோ அலறிக் கொண்டிருக் [illegible] உதிரப் போகும் சருகு. அந்த [illegible] கேட்டும் கையாலாகாமல் சும்மா [illegible]

[illegible] இந்த முறை தன் சக்தியை எல்லாம் [illegible] தோளுக்குக் கொண்டு வந்தாள்.

'[illegible] மலையானே' என்று ஒருமுறை [illegible] கூவிக் கொண்டே கதவில் இருந்து [illegible] தூரம் சென்று திரும்பி குடுகுடு [illegible] ஓடி வந்து மோதினாள்.

இம்முறை கதவு 'ப்ஹா' என்று பைத்தியக் [illegible] திறந்து கொண்டது. மறுபடி [illegible] மோத வந்த கதவைப் பாட்டிக் [illegible] கதவு நின்றது.

அறையில் இருட்டுதான் மிச்சமிருந்தது.

லஹரியின் அலறல் அவள் ஜன்னலோரம் [illegible] என்பதைத் தெரிவித்தது.

"லஹரி, என்னம்மா... என்ன ஆயிற்று?"

''பாட்டீ... பாட்டீ...பாட்டீ...''

பாட்டி குரல் வந்த திசையில் ஓ... அதற்குள் அறையின் இருட்டு அ... பழகிவிட்டது. லஹரி தெரிந்தாள். அ... கைகளையும் இயேசு போல் உயரத்தில் ... அலறிக் கொண்டிருந்தாள்.

பாட்டி அவளைக் கட்டியணைத்தா...

''லஹரீ... பாட்டி வந்திருக்கிறே... பயப்படாதே. நானிருக்கிறேன். க... படாதே. எதற்குக் கத்துகிறாய்?''

''பாட்டீ... பாட்டீ... அங்கே பார்... அ... பார்''

லஹரி க்ரீச்சிட்டாள்.

பாட்டி வெளியே, லஹரி கா... திசையில் பார்த்தாள்.

அந்த நாய் கண்ணில் பட்டது. அது ... தூரம் சென்று, மறுபடி அது ஆக்ரோஷ... பாய்ந்து வந்து ஜன்னலுக்குக் கீழிருந்த சு... மோதியதைப் பார்த்தாள்.

'தட்'

'தட்'

'தட்'

'தட்'

மறுபடி, மறுபடி, மறுபடி, மறுபடி!

நாயின் ஒவ்வொரு மோதலுக்கும் ... அப்படியே ஒரு முறை அதன் அஸ்திவா... துடன் அசைந்தது. பூகம்பத்தில் அக... ஒரு சிறு குடிலின் நிலைமையில் அந்த ... இருந்தது.

நாய் 'உர்ர்ர்ர்' 'உர்ர்' என்ற ஆக்ரோ... துடன் மோத மோத வீடு ஆடியது. அது ...

... திரும்பத் திரும்ப ...

... உயரத்தில் இருந்த ... சத்தத்துடன் கீழே விழத் ...

... தூரத்தில் இருந்து வீட்டை ... வந்தபோது, பாட்டி மிகத் ... 'ஏழுமலையானே' என்று ...

... வரை மோத வந்துவிட்டு, ஏதோ ... தாக்கப்பட்ட மாதிரி, 'வீய்ங்க்' ... என்று கத்திக் கொண்டு பின் வாங்கி ...

... முதுகில் ஓர் அறை ...

... இரும்பு உலக்கையால் ... என்ன ஆகும்.

... உடலில் விழுந்த அடி ... இருந்தது. பாட்டி உடனடியாக ...

... கார் ஒன்று தன் இரு ஹெட்- ... வெளிச்சத்தாலும் தெருவைப் ... கொண்டே வந்து திரும்பியது.

... வீடு நோக்கி அந்தக் கார் ... காரின் முன்னிருக்கையில் கிருஷ்ண ... பக்கத்தில் இந்த்ரா.

... நம் வீட்டில் மட்டும் கரண்ட் ... என்று இந்த்ரா வினோதமான ... கண்டு வியந்து சொன்ன நேரம் ... வந்தது.

... சக்தியையெல்லாம் அந்தக் ... இழந்து, அறுந்த திரை ... விழுந்தாள்.

கார் வீட்டு முகப்பில் வந்து நின்றது.

★ ★ ★

‘‘பரமு, நான் உங்களை விரும்புகிறேன் [illegible]

‘‘நாகலட்சுமி, நீ ஒரு பெண். நீ [illegible]
எல்லாம் பேசக்கூடாது.’’

‘‘ஏன்?’’

‘‘பெண்கள் யாரும் இவ்வளவு [illegible]
மாகப் பேசுவதை ஒத்துக் [illegible]
மாட்டார்கள்.’’

‘‘அதெல்லாம் வேண்டாம். [illegible]
பிடித்திருக்கிறதா இல்லையா?’’

‘‘பிடித்திருக்கிறது.’’

‘‘அப்படியானால் வேறு என்ன [illegible]
டும்? நீங்களும் என்னை விரும்புகிறீர்கள்
தானே?’’

‘‘விரும்புகிறேன். ஆனால், நீ சொல் [illegible]
அர்த்தத்தில் இல்லை. எனக்கு உன் [illegible]
பிடித்திருக்கிறது என்று சொன்னால் [illegible]
உடனே ஒரே ஒரு அர்த்தம்தான் இருக்கிற [illegible]
என்று நினைத்துக் கொள்ள வேண்டு [illegible]
எனக்கு என் வளர்ப்பு நாயைப் பிடிக்கு [illegible]
இந்தத் தோப்பைப் பிடிக்கும். தோ [illegible]
தென்னைகள் பிடிக்கும். ஓடை பிடிக்கு [illegible]
ஓடை நீர், அதன் கூழாங்கல் எல் [illegible]
பிடிக்கும். நாகலட்சுமியையும் பிடிக்கு [illegible]
எனக்குப் பிடிக்கும் எல்லாவற்றையும் நா [illegible]
விரும்புகிறேன். அதனால் என்னை வி [illegible]
விடு.’’

‘‘முடியாது.’’

‘‘நாகலட்சுமி நான் உன்னை [illegible]
படுக்கைப் பெண்ணாகப் பார்க்கவில்லை. [illegible]
முதலாளியின் மகளாகப் பார்க்கிறேன். [illegible]

[illegible] குழந்தையாகப் பார்க்கிறேன்.
[illegible] பொம்மை வேண்டும் என்று
[illegible] மாதிரி என்னைக் காதலிக்கிறேன்
[illegible]’’

[illegible] நான் நிஜமாகச் சொல்கிறேன்.
[illegible] என்னைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்
[illegible] வேண்டும்.’’

‘‘[illegible] பற்றி என்ன தெரியும்?’’

‘‘[illegible] தெரியும். நீங்கள் தஞ்சா
[illegible] பக்கத்தில் இருக்கும் சூல
[illegible] சேர்ந்தவர் என்று தெரியும்.
[illegible] போய் பெரிய படிப்பு படித்தவர்
[illegible] தெரியும். அகரமாங்குடியில்
[illegible] நிலம், நீச்சு என்று நிறைய
[illegible] தெரியும். அதையெல்லாம் உங்கள்
[illegible] உங்களிடம் இருந்து
[illegible] கொண்டது தெரியும். நீங்கள்
[illegible] வெறுத்துவிட்டு இங்கே வந்து
[illegible] தெரியாத மாதிரி உட்கார்ந்திருப்பதும்
[illegible]’’

‘‘[illegible] இன்னும் அதற்கு
[illegible] தெரியுமா?’’

‘‘[illegible] என்ன இருக்கிறதாம்? ‘தாடியை
[illegible] அசிங்கமாக இருக்கிறது;’ என்று
[illegible] எடுத்தீர்கள். இப்போது எவ்வளவு
[illegible] இருக்கிறீர்கள்! அது உங்களுக்கு
[illegible] தெரியாதோ எனக்குத்தான்
[illegible]’’

‘‘[illegible] விளையாட்டுப் பேச்செல்லாம்
[illegible] நாகலட்சுமி. எங்கே கலா?’’

‘‘[illegible] எதற்கு? நான் உங்களுடன் பேச
[illegible] உங்களுடன் தனியாக இருக்க
[illegible] என்றுதான் நான் அவளை

ஒதுக்கிவிட்டுத் தனியாக வந்தேன். உங்கள் மனம் என்ன கல்லா? ஊரில் இருக்கு [illegible] ஆண்கள் எல்லாம் என்னைப் பார்த் [illegible] எவ்வளவு கேவலமாக இளிக்கிறார்கள் [illegible] தெரியுமா? நான் ஒரு ஜாடை காட்டினால் [illegible] அத்தனை பேரும் என் பின்னாலேயே வர [illegible] தயாராக இருக்கிறார்கள். நீங்கள் என்ன [illegible] வென்றால்...''

''உன் பின்னால் வரத் தயாராய் இல்லை [illegible] அப்படித்தானே?''

''சிரிப்பு வேறு. இப்படிச் சிரித்து [illegible] சிரித்துத்தான் நீங்கள் என்னை மயக்கினீர்கள் [illegible] என்னை உங்கள் அடிமையாக மாற்றி [illegible] விட்டீர்கள். வெட்கத்தை விட்டு ஒரு பெண் [illegible] இதற்கு மேலும் பேச முடியாது. நீங்கள் [illegible] என்னை ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால் நான் [illegible] உங்களை விட்டுப் போக மாட்டேன் [illegible] இங்கேயேதான் இருப்பேன்.''

''நாகு, என்ன இது? காலடியில் எல்லாம் [illegible] விழுந்து கொண்டு, எழுந்திரு.''

''முடியாது.''

''அப்படியானால் நான் போகிறேன்.''

''பரமு, நான் என்ன அவ்வளவு [illegible] கேவலமானவளா? என்னிடம் என்ன குறை [illegible] படிப்பில்லையா? அழகில்லையா? நான் [illegible] உங்களை விரும்புகிறேன் என்று [illegible] உங்களுக்குப் புரியவில்லையா? என் அப்பா [illegible] எங்கள் ஜாதியில் இருக்கும் ஏதாவது ஒரு [illegible] காட்டுமிராண்டி இளைஞனுக்கு என்னை [illegible] கட்டிக் கொடுத்துவிடுவார். அதற்குப் பிறகு [illegible] நான் வாழ்நாள் முழுக்க அவனுடைய [illegible] அடிமையாக, அவன் ஆசைகளுக்கு எல்லாம் [illegible] வளைந்து கொடுப்பவளாக இருக்க [illegible]

[illegible] என் சுதந்திரம், என் ரசனை [illegible] பாழாகிவிடும் பரமு.''

''நாகு... நாகலட்சுமி...''

''[illegible] கலா? ஏன் இப்படி அவசரமாய் [illegible] உன்னை இங்கே வராதே என்று [illegible]?''

''நாகு... நான் எதற்காக இவ்வளவு அவசரமாக வந்தேனென்றால்...''

''சொல்லேன் கலா.''

''அவள் எதற்குச் சொல்ல வேண்டும். [illegible] சொல்கிறேன்.''

''அப்பா''

''சீ, வாயை மூடு. நீ யார்? உன் ஜாதி [illegible] அதையெல்லாம் மறந்துவிட்டு இந்த [illegible] ஒரு காவல்கார நாயுடன் கூத்தடிக்கவா இங்கே வந்தாய்? வாடி பொட்டைக் கழுதை.''

4

[illegible] காரில் இருந்து இறங்கி [illegible] காரில் இருந்து இறங்கும் [illegible] வீட்டில் என்னவோ நிலைமை [illegible] என்று தோன்றியது.

அவசர அவசரமாக வாசலை நெருங்கி [illegible] மணிப் பித்தானை அழுத்தினாள். [illegible] கேட்டது. காத்திருந்தாள்.

''[illegible]'' என்று சிறிது நேரக் [illegible] பின் குரல் கொடுத்தாள். [illegible] பதில் வராதது அவளுக்குச் சற்று [illegible], கலக்கமாகவும் இருந்தது.

அவளது ஒயின் மதிப்புகளை எல்லா நிமிடத்தில் கலைத்துவிட்டது.

எந்நேரமானாலும் பாட்டி எழுந்து வ விடுவாள். இன்றைக்குப் பாட்டி ஏன் எழு வரவில்லை.

அழைப்பு மணியில் அழுத்திய விர எடுக்காமல் அப்படியே உறைந்த சிலை போ நின்றாள். உள்ளே ஏரோப்ளேனின் டேக் ஆ போல அழைப்பு மணியின் ரீங்காரம்.

''இந்த்ரா'' என் உள்ளிருந்து பாட்டியி குரல் நூறடி ஆழத்திலிருந்து கேட்டது.

இந்த்ரா கை விரலை எடுத்தாள்.

பாட்டியின் உருவம் தெரிந்தது.

"என்ன தூக்கமா?'' என்று கிருஷ்ணகும கேட்டார். கேள்வியில் கொஞ்சம் உறும கலந்திருந்தது. கையாலாகாத கிழட்டு சிங்கத்தின் உறுமல்.

பாட்டி பதில் சொல்லவில்லை.

இந்த்ரா உள்ளே நுழைந்தாள். முதலி அவள் கவனத்தைக் கவர்ந்தது அந்த ம ப்ளான்ட் வைத்திருந்த அழகான வேலைப்பா நிறைந்த பாட்டில். வீட்டுக்குள் யார் நுழை தாலும் அது வரவேற்பு கொடுக்கும் வண் மாக வராந்தா சுவரில் ஒரு கண்ணாடியா ஆன ஸ்டாண்ட் பொருத்தி, அதில் அந் பாட்டிலையும் அதில் மனி ப்ளான் கொடியையும் வைத்து அலங்கரித்திருந்தா பாட்டில் இப்போது கீழே விழுந்த நிறை சுக்கல்களாக உடைந்திருந்தது. மனி ப்ளான் ஆதரவு எதுவுமின்றி அடித்துப் போடப்பட் பாம்பு போலத் தரையில் கிடந்தது.

''என்ன பாட்டி இது?'' என்று இந்த் க்ரீச்சிட்ட குரலில் கேட்டாள்.

பாட்டி அழுதாள்.

"முதலில் லஹரியை வந்து பாரு இந்த்ரா''

"லஹரிக்கு என்ன?''

★ ★ ★

லஹரியைப் பாட்டி எப்படியோ கட்டிலில் படுக்க வைத்திருந்தாள். வாடிய மலர்ச்சரம் கசங்கிப் போன துணி என்று உபயோகமற்ற எதுவும் லஹரிக்கு உதாரணமாகச் சொல்லலாம் போல அவள் கிடந்தாள்.

"என்ன ஆயிற்று பாட்டீ?''

பாட்டி சொன்னாள். கிருஷ்ணகுமார் அசுவாரசியமாகக் கேட்டார். விஸ்கியின் மாதிக்கம் தன்னிடத்தில் மட்டும்தானா, இல்லை பாட்டியிடமும் இருக்கிறதா என்று அவருக்குச் சந்தேகம் வந்தது. இருந்தும் பாட்டியின் குரலில் இருந்த நடுக்கம், வீடு இருந்த சூழ்நிலை, யாவற்றுக்கும் மேல் லஹரியின் கிடப்பு எல்லாம் சேர்ந்து அவரை ஒரு புரட்டு புரட்டின. இந்த்ரா மூச்சை இழுத்துப் பிடித்தாள்.

லஹரியின் அருகில் சென்றாள். 'லஹரி' என்று குரல் கொடுத்தாள். தட்டி எழுப்பினாள். லஹரி எழுந்து கொள்ளவில்லை. அவள் மூச்சு மட்டும் சீராக வந்து கொண்டிருந்தது. தண்ணீர் எடுத்துத் தெளித்தாள்.

லஹரி கண் விழித்தாள். அம்மா, அப்பா, பாட்டி.

"என்னம்மா ஆயிற்று. லஹரி?''

"நாய்... நாய்.''

"சீ, ஒரு நாய்க்குப் போயா பயந்து விட்டாய்?''

லஹரி எழுந்து உட்கார்ந்தாள். "நா...
போயா பயந்தோம்? ஆனால், அது சா...
நாய் போலத் தோன்றவில்லையே. வீ...
இருக்கும் பொருள்கள் எல்லாம் மேலி...
கீழே விழுந்து உடைந்ததே! அது எ...
சாத்தியம்?"

இந்த்ராவிற்கும் அந்த விஷயம் கு...
மாகத்தானிருந்தது. அதுதான் திரும்...
பக்கமெல்லாம் பூகம்பமாக இருக்கிறதே...
வேளை நாய் ஓடி வந்தபோது தற்செய...
ரொம்பவும் லேசான நில நடு...
ஏற்பட்டதோ என்னவோ!

அதைப் பார்த்துவிட்டு நாய் மோதிய...
தான் பொருள் எல்லாம் விழுந்துவிட்...
என்று பாட்டியும், லஹரியும் ந...
விட்டார்களோ என்னவோ!"

★ ★ ★

மறுநாள், காலை, பாட்டி வீட்டில் சித...
கிடந்த பொருள்களை எல்லாம் சேகரி...
ஒழுங்காக இருந்தவற்றை வைத்துக் கொண்...
மற்றவற்றை குப்பைத் தொட்டியில் எறிந்தா...

கிருஷ்ணகுமார் கார்ப்பரேஷனுக்கு போ...
செய்து ஒரு வெறி நாய் வீட்டருகே வ...
அட்டகாசம் செய்வதாகப் புகார் கொடுத்...
வீட்டில் அவர் மறைவான இடத்தில் பொரு...
யிருந்த வால்ட்டில் இருந்து ரிவால்வ...
எடுத்து எண்ணெய் போட்டு சுத்தம் செ...
குண்டுகளைப் போட்டார். என்றைக்...
லைசன்ஸ் பெற்று வாங்கி வைத்தது. விட்...
துருப்பிடித்துவிடுமோ என்று கூட அ...
பயந்து போயிருந்தார். அந்தத் துப்பாக்கி...
மடியில் வைத்துக் கொண்டார். ...
மார்க்கெட் நிலவரம் தெரிந்து கொள்ளக்...

... அன்றைய பொழுது எந்தவித
... இல்லாமல் கழிந்தது. கார்ப்ப
... வந்து அந்தப் பிரதேசத்தை
... லைசன்ஸ் இல்லாத அத்தனை
... வளைத்துப் போட்டுக்
... கிருஷ்ணகுமாரிடம் வந்து காசு
... கொண்டு போனது.

... ஒரு பெருமூச்சு விட்டாள். நாய்
... வரவில்லை. நாய் வண்டி வந்து
... நாய்களை எல்லாம் அள்ளிக்
... விட்டது. இன்றைக்கு அவளுக்கு
... போயே ஆக வேண்டும்.
... அவள் நிற்கிறாள். கிருஷ்ண
... வருவதாக இன்னொரு
... வாக்குக் கொடுத்திருந்தார். பிரிட்ஜ்
... எப்படி என்று கற்றுக் கொள்வதாகச்
... இருந்தார். அவருக்குக் கற்றுத்தரப்
... இன்றைய தினத்தை விட்டால்
... சிங்கப்பூர் பயணம். அதற்குப் பிறகு
... திரும்பி வரப்போகிறாரோ
... ! சிங்கப்பூரில் மூத்த பையனுடன்
... நாள், தங்கியிருந்து விட்டு வரப்
... சொல்லியிருந்தார். கிருஷ்ண
... ப்ரிட்ஜின் மேல் இருந்த
... விட அதைக் கற்றுக் கொடுக்கப்
... மேல் இருந்த கவர்ச்சியை விட,
... மேல் இருந்த கவர்ச்சிதான்
... இருந்தது. அதுவும் இன்றைக்கு
... ஒரு புது பாட்டில் திறக்கப்பட
... இன்றைக்குப் போய்ப் போகாமல்
...

... இருவரும் சுமார் ஏழு மணி
... புறப்பட்டுப் போனார்கள்.

... லேசான திக் திக் இருந்தது.
... விஞ்ஞானம் இவ்வளவு

முன்னேறிவிட்ட காலத்தில் நாய் வந்து மே
வீடு ஆடியது என்று சொன்னால், கே
வர்கள் சிரித்தார்கள்.

வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் அவ
தோழிகளே,

''என்னப்பா நைட் மாண்ரக்ஸா இல்
வேறு ஏதாவது அதைவிட ஸ்ட்ராங்காகவா
என்று கேட்டார்கள்.

அதனால் அவளுக்கே சந்தேகம் வ
விட்டது.

எல்லாம் பிரமைதான்.

எங்கேயாவது ஒரு பேய்க் கதை
யாராவது ஆரம்பித்து வைத்தால் போது
அப்புறம் மற்றவர்கள் எல்லாம் அவர்க
பார்த்த, பார்க்காத பேய்களைப் பற்றியெல்லா
ரீல் ரீலாகச் சுற்றுவது போல இதுவும் ஏ
ஒரு இல்யூஷன் என்று பட்டது அவளுக்கு.

ஸோ, மாலை, பாட்டி பொன்னிறமாக
பொரித்துத் தந்த பூரியை மசால் வைத்து
கொண்டு சாப்பிட்டாள். டீ கேட்டாள்.

பாட்டி 'காஃபி தரவா?' என்று கேட்டா
லஹரிக்கு காஃபி பிடிக்காது. அத
வாசனையே குமட்டும்.

''டீ தான் வேண்டும் பாட்டி'' என்று அட
பிடித்தாள்.

''டீத்தூள் தீர்ந்து போய்விட்டது லஹ
நேற்று டீ போடும்போது விளக்கு அணை
விட்டதா? அந்தக் கலவரத்தில் நான் எதுவ
சரியாகக் கவனிக்கவில்லை. இன்றைக்
ஸ்டோர்ஸ்காரனும் வரவில்லை. நாளைக்கு
காலை நானே கடைக்குப் போய் முத
வேலையாக டீத்தூள்...''

''போதும் பாட்டி. ஒரு டீ கேட்டால் நான் பதிலுக்கு ராமாயணமே கேட்டாக வேண்டுமா? என்னால் முடியாது.''

லஹரி அவள் அறைக்குப் போய் விட்டாள். படிக்கத் தொடங்கினாள். ஒரு இரண்டு பேரா படித்திருப்பாள். போரடித்தது. நேற்றைய தின சம்பவங்களில் உடல் களைத்துப் போயிருந்தது. ஒரு மாறுதல் வேண்டும் போல் இருந்தது. தூக்கம் போக வேண்டுமானால், ஹீட்டர் போட்டு ஒரு வெந்நீர்க் குளியல் போட்டால் நன்றாக இருக்கும் என்று தோன்றியது.

எழுந்தாள். பாத்ரூம் வாசலில் இருந்த ஹீட்டர் ஸ்விட்சைப் போட்டாள். தண்ணீர் சூடாவதற்கு எப்படியும் ஒரு பதினைந்து நிமிடம் செல்லும்.

நேரத்தைக் கொல்வதற்கென ஆர்ச்சியைக் கையில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டாள். புன்னகையும் பக்கம் புரட்டலுமாக நேரம் போனதே தெரியவில்லை. திடீரென்று நினைவிற்கு வந்து மணி பார்த்தாள். ஹீட்டர் போட்டு அரை மணி நேரத்திற்கும் மேலாகி விட்டது என்பது அப்போதுதான் தெரிந்தது.

ஆர்ச்சியை கட்டிலில் வீசிவிட்டு, பாத்ரூமில் நுழைந்து கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள். ஆடைகளைக் களைந்தாள். கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டாள்.

செக்கச் செவேல் ரோஸ் உடம்பு. முகத்தில் இன்னும் குழந்தைத்தனம் மிச்ச மிருப்பதை அவளால் கண்ணாடி முன் நிற்கும்போது உணர முடிந்தது. சாலையில் கிராஸ் பண்ணும்போது, எப்போதாவது ஆவீன் க்யூவில் நிற்கும்போது, எப்போதாவது

ரயில்வே ஸ்டேஷனில் எலக்ட்ரிக் ட்ரெயின் டிக்கட் வாங்கக் க்யூவில் நிற்கும்போது 'பாப்பா' என்று யாரோ அழைப்பது கேட்கும். தன்னையில்லை என்று ஒவ்வொரு தரமும் லஹரி நினைத்துக் கொள்வாள். கடைசியில் பார்த்தால் அவளைத்தான் அப்படி அழைத்திருப்பார்கள். அவளுக்கு எரிச்சலாக இருக்கும். தோழிகள் அவளைப் பார்த்துவிட்டால், 'தட் கை யூ நோ' 'திஸ் கை யூ நோ' என்று பேசிக் கொண்டிருக்கும் பேச்சை அந்தரத்தில் அப்படியே விட்டுவிட்டு, 'ஹலோ லாலிபாப்' என்பார்கள். லஹரிக்கும் அப்படி ஒன்றும் ஆண்களைப் பற்றிப் பேசியேயாக வேண்டும் என்று நினைத்ததில்லை. அவளைப் பொறுத்த வரை ஆண்கள் அவளை ஈர்ப்பவர்களும் இல்லை. ஈர்க்காமலிருப்பவர்களும் இல்லை. நியூட்ரலானவர்கள். கண்ணாடி முன் நின்று பார்க்கும் எந்த வயது வந்த பெண்ணுக்கும் இன்னொரு ஆணின் நினைவு தான் வரும் என்பார்கள். லஹிக்கு அப்படி எதுவும் வர வில்லை. வாழ்க்கையில் அவள் அப்பாவைத் தவிர மற்ற ஆண்களைச் சந்தித்ததேயில்லை. புருஷ் வீட்டில் இருக்கும்போது அவனுக்குத் தனி ரூம். எப்போதாவது அவன் பக்கத்தில் வந்தால் சிகரெட் நாற்றம் அவளை விலகிச் செல்ல வைக்கும். அதனால் இப்போது அவன் நினைவும் வரவில்லை. அவள் முகம்தான் தெரிந்தது. வாழைப்பூ முன் முடி. புஷ்டியான நுனி சிவந்த உதடுகள். அதைவிட புஷ்டியான கன்னங்கள். கன்னங்களை விட புஷ்டியான...

லஹரி தனக்குத்தானே வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு பளீர் இடுப்பையும், வழவழ கால்களையும் பார்த்துக் கொண்டாள். குண்டாக இருப்பதுபோல தோன்றியது. அம்மா மாதிரி

[illegible]மாக இருக்க என்ன் செய்ய வேண்டும் என்று யோசித்துக் கொண்டே, ஷவரைத் திருகினாள்.

உடம்பு பொறுக்கும் சூட்டில் ஷவரில் வெந்நீர் வருவது வழக்கம். தலையில் அந்தச் சூட்டில் நீர் இறங்கியபோது முதல் சொட்டு விழுந்தவுடன் உடல் சிலிர்த்தாள். கண்களை மூடியிருந்தாள். நீர் தலை முடி தாண்டி, நெற்றியில் வழிந்து, மூக்கில் ஓடி, உதடில் பட்டபோது அதிர்ந்தாள்.

உடனே ஷவரின் அடியில் இருந்து விலகினாள்.

நீரில் தேநீரின் வாசனை வந்தது. உதட்டில் பட்ட நீருக்கும் தேநீரின் சுவை இருநதது. ஸ்ட்ராங் டிகாக்ஷன், சர்க்கரைப் போடாத, பால் சேர்க்காத டிகாக்ஷன். கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள்.

ஷவரில் இருந்து ஆவி பறக்க பறக்க டீ டிகாக்ஷன் கொட்டிக் கொண்டிருந்துத.

எப்படி டீ டிகாக்ஷன் ஷவரில் இருந்து கொட்ட முடியும்? பாட்டி டீத்தூளே இல்லை யென்று சொல்லிவிட்டாள். அவளுக்கு டீ சாப்பிட வேண்டும் போலிருந்தது. உண்மை தான். அதற்காக இப்படியா?

ஷவரை மூடினாள். பக்கெட்டிற்கு நேர் மேலே இருந்த குழாயைத் திருகினாள்.

அதிலும் டீ டிகாக்ஷன்தான்.

லஹரி பயந்து போனாள். கதவில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஹாங்கர் டவலை எடுத்தாள். தலை துவட்டினாள். முகம் துடைத்தாள். தலை துவட்டும் போதும், முகம் துடைக்கும் போதும் பயம் அவளுடைய [illegible]தெலும்புகள் வரை ஊடுருவியது.

கண்ணாடியில் முகம் பார்த்தாள். டீ டிகாக்ஷன் எங்காவது தெரிகிறதா என்று அறிந்து கொள்ள

கண்ணாடி முகம் லஹரியின் முகமாகவே தெரியவில்லை. வெளிறிப்போயிருந்தது. உதடுகளில் இருந்த ரத்தம் வடிந்து போய் ஒரு மாதிரி பிரேத வெளுப்பு தெரிந்தது.

அவசர அவசரமாக பாத்ரூமை விட்டு வெளியே வரும் உத்தேசத்தில் கையில் இருந்த டர்க்கி டவலை உடலைச் சுற்றிக் கட்டினாள். மார்பில் மேல்புறம் வைத்து கழுத்திற்கு கீழே ஒரு முடிச்சாகப் போட்டு கதவைத் திறப்பதற்குள், அவள்உடலில் சுற்றியிருந்த டவல் விலகிக் கீழே விழுந்தது.

'ச்சே' என்று சலித்துக் கொண்டு மறுபடி டவலை எடுத்து உடம்பில் சுற்றினாள். டவல் உடலில் நிற்கவில்லை. யாரோ அவிழ்த்து எறிந்த மாதிரி கீழே விழுந்தது.

"பாட்டீ...பாட்டீ..."

பாட்டி அதிர்ந்து போனாள். முதல் நாளிரவின் சம்பவங்கள் அவளுடைய மிச்ச ஜன்மத்திற்குப் போதும் என்று நினைத்திருந்தாள். இன்றைக்குக் கூட இந்த்ராவும் கிருஷ்ணகுமாரும் புறப்படுமுன் அவர்களிடம் சென்று, அவர்களைப் 'போக வேண்டாம்' என்று ரகசியமாகச் சொல்லிப் பார்த்தாள். அவர்கள் கேட்கவில்லை.

இப்போது லஹரியின் குரலிலேயே ஏதோ விபரீதம் என்று பாட்டிக்குப் புரிந்து போனது. முதல் நாளிரவு அவளிடம் பட்ட அடியை நினைத்துக் கொண்டாள். இருந்தாலும் குழந்தை. இன்னது செய்கிறோம் என்று அறியாது செய்யும் குழந்தை. அந்தக் குடும்பம் அவளை முட்டைக்குள் வைத்துக் காப்பாற்றுவது போல் காப்பாற்றி இருக்கிறது.

பாட்டி எது நடந்தாலும் சரி, அவளைத் தனியாக விடக்கூடாது என்று ஓடினாள். லஹரி பாத்ரூமில் இருந்து வெளிப்பட்டு நின்றிருந்தாள். உடலில் துணி இல்லை.

"என்ன லஹரி"

"ஐயோ ஐயோ" என்று அவமானக் குரல் கொடுத்தாள் லஹரி. "பாட்டி, எனக்கு டிரஸ் பண்ணிவிடு."

அவளுடைய வேண்டுகோள் புதிதாக இருந்தது. லஹரி பாத்ரூமில் இருந்து துண்டு எடுத்துவரச் சொல்லிக் கேட்டதேயில்லை. அவள் பாத்ரூமில் இருக்கும்போது, பாட்டிக்கோ, இந்த்ராவிற்கோ பாத்ரூமிற்குள் நுழையக்கூட அனுமதியில்லை. மீறி நுழைந்து விட்டால் லஹரி கத்தும் கத்தலில் வீடே இடிந்து விழும். அவ்வளவு தூரம் அவள் தன் உடலை மற்ற பெண்களின் பார்வைக்குக் கூடக் காட்டாமல் வைத்திருப்பாள்.

'இவளெல்லாம் கல்யாணம் செய்து எப்படித்தான் குடும்பம் நடத்தப் போகிறாளோ' என்று பாட்டிக்கு ஆச்சரியமாகக் கூட இருக்கும். இப்போது லஹரி நிற்கும் நிலையைப் பார்த்து அவளுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

சட்டென்று கட்டிலில் கிடந்த லஹரியின் போர்வை ஒன்றை எடுத்து, அவள் லஹரியின் மேல் போர்த்தினாள். போர்வையைப் போர்த்திய அடுத்த வினாடி, அது என்னவோ, புயல் காற்றால் வீசி எறியப்பட்ட மாதிரி அவள் உடலில் இருந்து பிய்த்துக் கொண்டு மேல் எழுந்தது. தலைக்கு மேல் கிறுகிறுவென்று அது சுழன்றது. வாஷிங்மெஷினால் முறுக்கப் படுகிற மாதிரி அது முறுக்கப்பட்டக்

கடைசியில் அது தொப்பென்று கட்டில் மேல் வந்து சுடப்பட்ட புறாவாக விழுந்தது.

பாட்டியின் கண்கள் அந்தக் காட்சியை கண்டு அகன்றன. என்ன மாயம் இது? இவ உடம்பில் ஏன் துணி நிற்கவில்லை?

பாட்டி வார்ட் ரோபைத் திறந்தாள். நைட் வெள்ளத்திலிருந்து மூன்று நான்கு நைட் களை உருவினாள். அதில் கொஞ்சம் தொள தொளவென இருந்த ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத் லஹரியின் தலையில் நுழைத்தாள். அவளு கைகளைப் பற்றி நைட்டியின் ஸ்லீவ்ஸ்கள அணிவித்தாள். திருப்தியடைந்த மறுகண அதிர்ந்தாள். நைட்டியில் அங்கங்கே ப்ளேடு வைத்துக் கிழித்த மாதிரி 'டார் டார்' சத்தத் துடன் கிழிந்தது. மேலிருந்து கீழே. குறுக்கு வாட்டில். ஒரு முழு நிமிட நேரத்திற்குள் நைட்டி லஹரியின் உடலிலிருந்து சுத்தமாக அற்றுப் போய், கந்தல் கந்தலாகக் கீழே விழுந்தது.

''பாட்டீ...'' என்று லஹரி கையாலாகாத ஒரு புலம்பல் புலம்பினாள்.

பாட்டிக்கு என்ன செய்வதென்றே புரிய வில்லை.

''பாட்டி விளக்கை அணை. ஜன்னல் களை மூடு.''

பாட்டி அறை விளக்கின் சுவிட்சை இழுத்தாள். விளக்கு அணைந்தது. அடுத்த கணம் எரிந்தது. ஜன்னல்களை மூட போனாள். ஜன்னல் கதவைத் தொட்ட அடுத்த கணம், ஜன்னலை ஒரு ராட்சஸ டினோசார் கரம் பிய்த்து எறிந்த மாதிரி இற்றுப் போய் கீழே தொங்கிது. அதை இன்னொரு முறை மூட முடியாது என்பது மிகத் தெளிவாகத்

[illegible] திரையை இழுத்து மூடலாம் என்று [illegible] நினைத்து அடுத்த கணம் முடிவை மாற்றிக் கொண்டாள். திரைத்துணி அறுந்து விழும். அந்த வீட்டின் மற்ற ஜன்னல்களும், [illegible] ஒன்றும் ஆகாமல் இருக்க வேண்டுமென்றால் அவற்றைத் தொடாமல் இருப்பதுதான் ஒரே வழி என்று அவளுக்குத் தோன்றியது.

லஹரி ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்த்தாள். வீட்டிற்குச் சற்று தூரத்தில் மக்களின் நடமாட்டம் தெரிந்தது. நடப்பவர்களில் யாராவது ஒருவர் இந்த வீட்டுப்பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தால் போதும். அவ்வளவுதான் அத்தனை பேரும் தங்களின் அத்தனை வேலைகளையும் விட்டு இங்கே வந்து விடுவார்கள்.

லஹரிக்கு வேறுவழி தெரியவில்லை. சட்டென்று குத்துக்காலிட்டு அமர்ந்தாள். இது எத்தனை நேரம் தொடரப் போகிறது என்று புரியவில்லை. தனக்கு என்ன நேர்ந்து கொண் டிருக்கிறது. எதனால் இப்படி நேர்கிறது? எதுவும் புரியவில்லை.

லஹரிக்கு இது நாள் வரை கடவுளைப் பற்றி நினைக்கத் தோன்றியதில்லை. கடவுள் இருக்கிறாரா, இல்லையா என்ற ஆராய்ச்சியில் கூட இறங்கியதே இல்லை. பொதுவாகக் கஷ்டப்படுபவர்கள் தான் கடவுளை நினைத்துப் பார்ப்பார்கள். அவளுக்குக் கஷ்டம், துன்பம் என்பதெல்லாம் என்னவென்றே தெரியாததால் கடவுளைப் பற்றி எண்ணத் தோன்றவில்லை.

இப்போது எண்ணினாள். முழுமையாக எண்ணினாள். பாஞ்சாலி துரியோதனன் துச்சாதனன் முன் என்ன மனநிலையில்

இருந்திருப்பாள் என்பதை அவளால் ஓரளவிற்கு யூகிக்க முடிந்தது. நல்லவேளை, அவள் நிலமை பாஞ்சாலி அளவிற்கு இன்னும் மோசமாகவில்லை.

கடவுளே, கடவுளே, கடவுளே, ஸேவ் மி, ஸேவ் மி. ஸேவ் மி.

பாட்டி திக் பிரமை அடைந்து போய் லஹரியைப் பார்த்தாள். போன் செய்து இந்த்ராவையும் கிருஷ்ணகுமாரையும் கூப்பிடலாமா என்று யோசித்தாள். ஆனால், போனில் என்னவென்று சொல்வது? அவளுடைய குரலை யார் யார் கேட்பார்கள் என்று தெரியவில்லை.

ஒரு கன்னிப்பெண், உடம்பில் துணி சுற்ற முடியாமல் இருப்பது எவ்வளவு மோசமான விஷயம்!

பாட்டி எது நேர்ந்தாலும் சரி என்று சமையலறை நோக்கிச் சென்றாள்.

சமையலறையில் அவள் தனக்கென்று ஒரு கப்-போர்டை ஒதுக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்த கப்-போர்டில் அவள் கடவுள்களின் படங்களுக்கு இடம் கொடுத்திருந்தாள்.

யாரோ தஞ்சாவூர் பக்கம் சென்றபோது வெள்ளெருக்கு விநாயகர் என்று அவள் சுண்டு விரல் உயரத்திற்கு ஓர் விநாயகர் சிலை கொடுத்திருந்தார்கள். அதையும் அதில் வைத்திருந்தாள். மந்த்ராலயம் போனபோது ராகவேந்திர சுவாமியின் உருவச் சிலை பதித்த வெள்ளித்தகடு ஒன்று வாங்கி வந்திருந்தாள். அதையும் அதில் தான் வைத்திருந்தாள். அந்தகப்போர்ட் கதவைத் திறந்தாள். விளக்கு ஏற்றினாள். ஊதுவத்தி ஒன்றைக் கொளுத்தினாள்.

விநாயகர் சிலைக்கும், ராகவேந்திரர் படத்திற்கும் கற்பூரம் காட்டினாள். கண்ணை மூடி லஹரிக்காக பிரார்த்தனை செய்தாள். அங்கு டம்ளரில் வைக்கப்பட்டிருந்த நீரில் வெள்ளெருக்கு விநாயகர் சிலையை ஒரு முறை முக்கி எடுத்தாள்.

அந்த தண்ணீரை எடுத்துக் கொண்டு லஹரியை நோக்கி நடந்தாள். ஏதா ஒரு தீய சக்தி லஹரியை ஆட்கொள்ளப் பார்க்கிறது. லஹரி எங்கே போய் எதைத் தன் மேல் ஏற்றிக் கொண்டு வந்தாளோ! நிச்சயம் கடவுள் அந்த அநீதி செய்யப் போவதில்லை. அவளைப் பிடித்திருக்கும் தீய சக்திக்கு, கடவுளின் சக்தியை விடவும் அதிக சக்தி இருக்கப் போவதில்லை. அதனால் கடவுள் நிச்சயம் லஹரியைக் காப்பாற்றுவார் என்று தோன்றியது பாட்டிக்கு.

தண்ணீரோடு லஹரியின் அறையில் நுழைந்த பாட்டி பிரமித்துப் போனாள். லஹரி கட்டிலில் படுத்திருந்தாள். ஒரு நைட்டி அணிந்திருந்தாள். அவள் முகத்தில் முன்பிருந்த கலவரம் இல்லை. மந்தகாசமான புன்னகை இருந்தது. அந்தப் புன்னகைக்கு மயக்குகிற சக்தி இருக்கிற மாதிரி பட்டது.

"என்ன பாட்டி... கையில் என்ன டீயா?"

"லஹரி, உன்னால் டிரஸ் போட்டுக் கொள்ள முடிகிறதா?"

"இப்போது முடிகிறது பாட்டி. எனக்கு டீ வேண்டும். தொண்டையெல்லாம் காய்ந்து போய் இருக்கிறது. உடனே போய் டீ போட்டுக் கொண்டு வா. என் பக்கத்தில் வந்தால் நான் அடித்துவிடுவேன். நீ தாங்க மாட்டாய். போ. உனக்கு வயதாகிவிட்டது. நல்லவிதமாய் நான் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டு செய். போ."

பாட்டி தயங்கினாள். லஹரியின் குரல் [illegible]
மறுபடி பிசிறு இருந்தது. அவள் அ[illegible]
இல்லை. முன்தினம் அவள் கையால் [illegible]
அடி இன்னும் அப்படியே உடலில் வலி[illegible]
நிலைத்திருந்தது. லஹரியின் பக்கத்[illegible]
செல்ல அவளுக்குத் தைரியம் வரவில்[illegible]
அதுதான் உடம்பில் டிரஸ் போட்டுக் கொ[illegible]
முடிகிறதே...அப்புறம்என்ன?

டீ... டீ...டீ...டீ... எப்படிப் போடுவது?

பாட்டி டம்ளருடன் சமையலறைக்[illegible]
திரும்பினாள்.

''பாட்டி... ப்ரிட்ஜில் இருந்து [illegible]
பாத்திரம் வெளியே வருகிறது பார். ஸ்ட[illegible]
பால் வை'' என்று லஹரி அவளு[illegible]
படுக்கை அறையில் இருந்து கு[illegible]
கொடுத்தாள்.

பாட்டிக்கு அந்தக் குரல் பயத்[illegible]
கொடுத்தது. அந்த வாக்கியத்திற்கு [illegible]
அர்த்தம்?

சமையலறையில் நுழைந்த பா[illegible]
அதிர்ச்சியில் அப்படியே வாய் பி[illegible]
நின்றுவிட்டாள்.

பிரிட்ஜ் திறந்திருந்தது. அதிலிருந்து பா[illegible]
ஜக் வெளியே வந்து சரிந்து அதிலி[illegible]
பாலைக் கொட்டிக் கொண்டிருந்[illegible]
பாத்திரங்கள் வைக்கும் ஸ்டாண்டில் இ[illegible]
டம்ளர்கள் கீழே விழுந்து கொண்டிருந்[illegible]
சமையலறை மேற்கூரையில் இருந்து க[illegible]
பழுப்பாக டீத்தூள் கொட்டிக் கொண்டிருந்[illegible]

''ஏழு மலையானே'' என்று அதட்[illegible]
ஒரு கத்து கத்தினாள்.

பால் ஜக் மறுபடி ஃப்ரிட்ஜிற்குள் செ[illegible]
உட்கார்ந்தது. மேலிருந்து டீத்தூள் கொ[illegible]
வது நின்றது. டம்ளர்கள் உருள்வது நின்றது.

அதற்குப் பதில் இன்னொன்று நிகழ்ந்தது.

லஹரி ஒரு மாதிரி வினோதக் கூச்சல்
[illegible] வெளிப்படுத்திக் கொண்டே ஓடி
[illegible] அவள் உதடுகள் இரண்டும் கிழிந்து
[illegible] மாதிரி விரிந்திருந்தன. கண்கள்
[illegible] அளவு அகன்றிருந்தன.

கையில் சூலம் ஏந்திய காளி போல்
[illegible] அவள்.

அந்தக் கத்தலுடனே ஓடி வந்தாள்.

பாட்டிக்குத் தெரிந்துவிட்டது. லஹரி
[illegible] தாக்கப் போகிறாள். தன் மேல் இந்த
[illegible] விழும் அடி மரண அடியாகத்தான்
[illegible] போகிறது. பாட்டி சட்டென்று
[illegible] பக்கம் பாய்ந்தாள். அவளுக்கு
[illegible] அவ்வளவு சக்தி வந்ததென்று
[illegible]. லஹரியின் பதினேழு வயது
[illegible] வேகத்தைக் காட்டிலும், பாட்டியின்
[illegible] வயது வேகம் அதிகமாய்
[illegible]

கப்போர்டில் இருந்த வெள்ளை எருக்கு
[illegible] கையில் பற்றினாள்.

லஹரி அப்படியே இழுத்துப் பிடித்த
[illegible] நின்றாள். யாரோ அவள் கழுத்தைப்
[illegible] இருந்து பலமாய்ப் பற்றி இழுத்த
[illegible] இருந்தது.

லஹரி கையாலாகாமல் இடைவிடாது
[illegible]' என்று ஓர் ஆவேச அலறல்
[illegible] கீழே விழுந்தாள்.

* * *

''டேய் மாடசாமி....''

''என்னங்கையா?''

''இது யாரு?''

''சின்னம்மாங்க.''

''பெரிய சின்னம்மா. பேர் சொல்றா.''

''நாகலட்சுமிங்க. உங்களுக்குப் பொற... திருக்கிற அதிர்ஷ்ட தேவதைங்க.''

''அதிர்ஷ்ட தேவதை இல்லை... ஓடுகாலி நாயி.''

''ஐயா, சின்னம்மாவை அப்படில்லா... சொல்லாதீங்க.''

''ஒனக்கென்னடமா கோவம் வருது... என்னவோ ஒம் பொண்டாட்டியை... சொல்லிட்ட மாதிரி?''

''ஒங்க வம்சம் தழைக்க வந்த லட்சுமி... அது. அதை எங்க வீட்ல கொண்டு போ... வச்சிக்கிறதுன்னா நான் எவ்வளவு குடுத்து... வெச்சிருக்கணும். நாகரத்தினமே என்னை... கெடைச்சாப்பலங்கய்யா. வீட்ல இருக்க... லட்சுமியைத் திட்னா எனக்கு கோவம் வரா... இருக்கட்டுங்க. யாருக்கும் கோவம் வருங்க.''

''இந்த லச்சுமியை ஒங்க வீட்ல கொண்டு... போய் வச்சிக்கடா.''

''ஐயா''

''ஆமாண்டா. நான் சொல்றேன். இந்தா... புடி மஞ்சக்கயிறு. கட்டு கழுத்துல. போ... அவளோட சந்தோஷமா குடும்பம் நடத்து.''

''அப்பா. இவன் ஒரு பாம்பாட்டி... படிப்பில்லாதவன். இவனுக்கு என்னைக் கட்டி... வச்சீங்கன்னா நான் செத்துப் போய்டுவேன்... அப்பா. ஹ்... அடிங்க. எவ்வளவு அடிச்சாலும்... உதைச்சாலும் நான் இப்படித்தான் பேசுவேன்... பாம்பாட்டியைக் கட்டிக்க மாட்டேன்.''

''ம் ஹம். பாம்பாட்டியாம். பாம்பாட்டி... அதாண்டி நம்ம வம்சத் தொழிலு. இ...

...டசாமி ஒன்னை மாதிரி ஒடுகாலி இல்லை. ...விசுவாசமான நாயி. சொன்னா சொன்னபடி ...செய்வான். யார்ரா அங்கே.''

''ஐயா''

''ஐயா''

''ஐயா''

''வாங்கடா. மூணு பேரும். இவ கையக் ...லைப் புடிங்கடா. திமுறுனா ஒரே போடு. ...லும்பு முறிஞ்சாலும் பரவால்ல. எங்கயும் ...ழுந்து போகமாட்டா பாரு. புடிங்கடா.''

''அப்பா வேணாம்பா... அப்பா ஆஆஆ''

''என்னடா மாடசாமி. தெகைச்சுப் போய் ...ங்கறே. ஒங்கிட்ட எதுக்குத் தாலியைக் ...டுத்திருக்கேன். இப்படிப் புடுச்சிக்கிட்டு ...க்கவா! கட்றான்னா. மேளம் கெடையாது. ...ருக்கெல்லாம் அழைப்பு கிடையாது. ...துக்கெல்லாம் நேரம் இல்லை. கட்டு ...ாயிட.''

''இதோங்கய்யா.''

''அப்பா. நிச்சயம் நான் இந்தாளோட ...வாழமாட்டேன். உங்க பொண்ணுன்னு கூடப் ...பாக்காம நீங்க எனக்கும் என் மனசுக்கும் ...துரோகம் பண்ணிட்டீங்க. இதுக்கு நீங்க ...நிச்சயம் அனுபவிக்கப் போறீங்க.''

''டேய். கிடக்கறா அவ. மாட்டை ஓட்டிக்கிட்டுப் போற மாதிரி ஓட்டிக்கிட்டு போடா.''

''ஏய்... வாடீ...''

''சபாசுடா. மாப்பிள்ளைன்னா இதாண்டா மாப்பிள்ளைக்கழகு. கட்டுன பொண் டாட்டியை காலுக்குக் கீழே போட்டு மிதிச்சா ...ண்டா ஆம்பளை. கொஞ்சம் வுட்டா

பொம்பளைச் சிறுக்கி ஆம்பளையை
மிறிச்சிருவா.''

★ ★ ★

''ஐயா... ஐயா... ஐய்யய்யோ...
முழுவிப் போயிரிச்சிங்க...''

''டேய்... டேய்... பதறாதீங்கடா...
ஆச்சி. விவரமாச் சொல்லுங்கடா.''

''உங்க மாப்பிள்ளையைப் பாம்பு க
விஷம் தலைக்கு மேல ஏறிடுச்
போய்ட்டாரு.''

''மாடசாமியா?''

''ஐயோ...ஆமாங்க. உங்க பொண்
தாலியறுத்துட்டாங்க.''

''ஐயோ... நாகலட்சுமி.''

★ ★ ★

''பரமு...''

''நாகு. இது என்னது? உன் புரு
செத்து இன்னும் ஒரு வாரம் கூட
வில்லை. அதற்குள் என்னைத் தே
கொண்டு வந்திருக்கிறாயே.''

''நான் கல்யாணம் ஆகி கன்னி கழியா
தாலி அறுத்தவள். எங்க ஜாதியில் யாரும்
அறுத்தவளைக் கல்யாணம் செய்துகொ
சொல்ல மாட்டார்கள். இனிமேல் என் அ
என்னை யாருக்கும் கல்யாணம் செய்து
முடியாது.''

''அதற்காக?''

''அதற்காகத்தான் நான் உங்களைத்
வந்திருக்கிறேன்.''

''நான் என்ன செய்யப் போகிறேன்?''

''பரமு. எனக்கு நீங்கள்தான் வேண்
உங்களையே அடைய வேண்டுமென்று

வாழ்க்கையையே சிதைத்துக் கொண்டு
இருக்கிறேனே. தெரிவில்லையா? எனக்கு
மேல் இருக்கும் காதல் புரிய
வில்லையா?''

''நீ அவசரப்பட்டுவிட்டாய் நாகலட்சுமி.
கையைத் தட்டினால் எங்காவது ஓசை
வருமா? உன்னுடையது ஒரு கை ஓசை.
நானும் சம்மதித்தால்தானே இரு கை ஒசை
வரும். உன் கையைப் பிடிக்க என் மனம்
இடம் வேண்டாமா?''

''எது தடுக்கிறது?''

''என் வேணி தடுக்கிறாள்.''

''வேணியா? யாரது?''

''என் காதலி.''

''உங்களுக்கும் காதல் வந்ததா?
உங்களுக்கு ஒரு காதலி இருக்கிறாளா? இதை
நீ என்னிடம் முன்னாலேயே சொல்ல
வில்லை? எங்கே அந்தக் காதலி! நான்
அவளைப் பார்க்க வேண்டும். அவள்
என்னைவிட எந்த விதத்தில் உயர்ந்தவள்
என்று எனக்குத் தெரிந்தாக வேண்டும்!
அதற்காகத்தான் என்னைப் பக்கத்திலேயே
நெருங்கவிடவில்லையா? பரமு. நான் காயம்
பட்டவள். பெண் பாவம் பொல்லாதது.''

''என் வேணி உன்னை மாதிரி இப்படிக்
கனலைப் பொரிய மாட்டாள். அவள் பரந்து
விரியும் நதி போல அடக்கமானவள்.
அவளை நான் காதலித்தேன். என்னை அவள்
என் உயிருக்கும் மேலாகக் காதலித்தாள்.
அவள் எனக்கு ஒரு வகையில் சொந்தம்!
அவள் என்னைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்
கொள்ளப் போகிறாள் என்ற கனவில்
இருந்தேன். நிறைய சொத்து இருந்தது. அப்பா

இல்லை. அம்மா இல்லை.
யாருமே இல்லை. என்
எல்லாம் வேணியை எனக்குக்
தாக ஆசைகாட்டி என்
ஒவ்வொன்றாய் என்னிடமிருந்து
னார்கள். என் சொந்தக்கா
சொத்துக்களைப் பிடுங்குவது
தெரிந்தும் நான் விட்டுவிட்டேன்
றால், வேணிக்காக. அவள் என்
காரர்களின் நடுவில் அசோகவனத்
போல் இருந்தாள். அவளைக் கா
என்னிடம் இருந்து மற்றவர்க
சொத்துக்களைப் பிடுங்குவதை
அறிந்துதான் இருந்தாள். அது
பிடிக்கவில்லை. சொந்தக்கா
திட்டினாள். எவனோ ஒரு
என்னிடமிருந்து சொத்துக்களைப்
மட்டுமின்றி அவளையும் கல்யாண
கொள்ளப் பார்த்தான். அதற்கு
செய்தான். ஒரு ஜோசியனைக் கூட்டி
அவனுக்குக் காசு, பணம், கள் எல்லா
அவள் ஜாதகத்தில் திருத்தம்
அதன்படி என் வேணி யாரைக்
செய்தாலும் அவளைக் கட்டிக்
செத்துப் போவான் என்று
சொன்னான். வேணி நம்பி
என்னைக் கல்யாணம் செய்ய
என்று தெரியாமல் புலம்பினா
சொந்தக்காரன் அவளை முதலில்
செய்து கொள்வதாகச்
கல்யாணத்திற்குப் பின் அவன்
போனதும் வேணி என்னைக்
செய்து கொள்ளலாம் என்று தனக்
தியாகிப் பட்டம் சூட்டிக் கொண்டா
சம்மதித்தாள். கல்யாணத்திற்கு

புரிந்தது. கழுத்தில் தாலியைக்
டனே என் சொந்தக்காரன் தன் சுய
காட்டினான். வேணி மனம்
போனாள். தான் ஏமாந்த விஷயத்தை
தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.
போதும் அவளைக் கல்யாணம்
கொள்வதாய் சொன்னேன். எச்சில்
உனக்கு வேண்டாம் என்று
விட்டு, உடல் முழுக்கத் தன்னை
ணெயால் நனைத்துக் கொண்டு,
உரசித் தன் கதையை
கொண்டாள். நான் அதற்குப் பின்
வெறுத்து ஊரைவிட்டு ஓடி
எனக்கு சொத்து, கித்து எதுவும்
பசிக்குச் சோறு. படுக்க ஓர் இடம்.
என் வேணியின் நினைப்பு. அது
என்னை விட்டுவிடு! பெண்பாவம்
என்று பெரிய வார்த்தையெல்லாம்
தே.''

சொல்லுவேன். நிச்சயம் பெண்
வேணி பைத்தியக்காரி. அதனால்
தானே செத்துப் போனாள். நான்
அதனால்தான் என்னைக் கட்டிக்
புருஷனை பாம்பு விஷம்
கொன்றேன். பாம்பாட்டி வீட்டில்
பாம்புப்பல்லா? இரண்டு பற்களைக்
விட்டு, சாப்பாட்டில் ராஜ நாகத்தின்
கலந்துவிட்டேன். அதனால்தான்
செத்துப் போனான். உங்களை அடைய
மென்று இவ்வளவு தூரம் முயற்சி
என்னை ஏமாற்ற வேண்டாம்.''

முடியாது நாகு. என் மனசு உன்னிடம்

முடியும். என்னைக் கல்யாணம்
கொண்டு என்னோடு வாழ

ஆரம்பித்தால் எல்லாம் சரியாகிவி... முதலில் ஒரு முத்தம்...''

''நாகு. வேண்டாம். இது தப்பு... யில்லை. கற்பழிப்பு என்பது பெண்ணு... மட்டுமில்லை. ஆணுக்கும் கூடத்தான்... வேண்டாம் நாகு.''

''லொள்... லொள்... லொள்...''

''ச்சீ நாயே. நீ என்ன நடுவில்? நான்... எஜமானனை முத்தமிட்டால் உனக்கு என்ன வந்தது கேடு?''

''அது வேணியுடையது.''

''ஓஹோ. அப்படியானால் அதை... கொன்றுவிடுகிறேன். முதலில் அதை... விரட்டுங்கள். எனக்கு உடம்பெல்லாம்... கொதிக்கிறது. தகிக்கிறது. நான் இன்று... உங்களை எப்படியும் அடைந்தே... வேண்டும்.''

''நாகு... வேண்டாம். வேண்டாம்... ம்ம்ம்....''

''நாகலட்சுமி...''

''அப்பா...''

''ச்சீ. இன்னொரு தடவை அப்பா... கூப்பிடாதே. ஒரு பெண் செய்கிற வேலை... நீ செய்து கொண்டிருக்கிறாய்? ... அப்பனுக்கும் காணக் கிடைக்காத காட்சி... அவன் பெண் இன்னொரு ஆம்பிளையு... சரசமாடும் காட்சி. நீ முண்டச்சி. இ... செய்து என் குடும்ப கௌரவத்திற்கே உ... வைத்துவிட்டாயே... எல்லாம் அந்தக் ... னாட்டி மேல் இருக்கும் ஆசையால்தானே...''

''அப்பா''

''போடீ... வீட்டுக்குப் போ. உன்... அங்கே வந்து பேசிக் கொள்கிறேன்... போ...

...யாவது ரெண்டு பேர் போங்கடா. மிச்ச ...ரும் எட்டு பேரும் இங்கேயே ...ங்கடா.''

''சரிங்க எஜமான்.''

''என்டா. காவல்கார நாயே. உனக்கு ...ளி பெண் கேட்கிறதா? நீ யார்? அவள் ... என்ன சொக்குப்பொடி போட்டாய் அவள் ...?''

''முதலாளி. நான் ஒரு பாவமும் ...யாதவன்.''

''ஆமா. அரிச்சந்திரன். இந்தக் கையால் ...னே என் பெண்ணை வளைத்துப் ...கொண்டிருந்தாய்?''

''லொள்... லொள்...''

''முதலாளி விடுங்கள் கையை வலிக்... நான் என்ன சொல்கிறேன் என்பதைக் ...கேட்டுக் கொண்டு அப்புறம் நீங்கள் எதுவும் ...செய்யுங்கள்.''

''நீ என்ன சொல்வது? நான் என்ன ...து? உன்னைப் பார்த்தாலே எனக்கு ...கிறது.''

''லொள்... லொள்... லொள்...''

''டேய்...இந்த நாயை முதலில் அடித்துக் ...கொல்லுங்கடா.''

''முதலாளி வேண்டாம். அப்புறம் ...தமாகிவிடும்.''

''மயிராகிவிடும். டேய்... இங்க வாடா... ...அந்த அரிவாளை இப்படிக்கொடு.''

''முதலாளி.... முதலாளி''

''இந்தக் கைதானே என் பெண்ணை ...வளைத்துப் பிடித்தது... ம்... ம்ம்ம்''

''ஐயோ...''

''லொள்... லொள்...ம்க்ம்ம்ங் - ம்ங்ங்ங்
ங்ங்...''

''முதலாளி, முதலாளி. என் நாய். என்
வேணி. ஐயோ கொன்னுட்டாங்களே. என் ...
போனதுகூட எனக்கு ஒண்ணும் பெரிசில்ல
என் வேணியை...''

''டேய்... நீ உசிரோட இருந்தாத்தானே
எம் பொண்ணை மயக்குவே. உன் உசிரை
எடுத்துட்டா? எடுத்துடறேன். போய்டு. உன்
நாய் கூடவே நீயும் போய்டு. என்னடா
பாத்துக்கிட்டு நிக்கறீங்க. முதவெட்டு
வெட்டிட்டேனில்ல. மளமளன்னு வெட்டுங்
கடா...''

''முதலாளி. நான் தப்பில்லாதவன்.
உங்கள் பெண்தான் என் மேல் வந்து
விழுந்தாள். உங்கள் பெண்ணால்தான் இந்த
உயிர் போகப் போகிறது. என்னை சாகடித்தால்
நான் சும்மா இருக்க மாட்டேன். பேயாக
சுற்றுவேன். உங்கள் பெண்ணை எந்த
ஜன்மத்திலும் வாழ விடமாட்டேன். என்னை
அவமானப்படுத்திவிட்ட அந்த சிறுக்கி
இனிமேல் எப்போதும் நிம்மதியாக இருக்க
மாட்டாள். இருக்க விடமாட்டேன். நீயும்
அவளுக்கு அப்பனாகத்தான் ஒவ்வொரு
ஜன்மத்திலும் இருப்பாய். உன் பெண்ணால்
உனக்கும் நிம்மதியே இருக்காது...''

''துர்வாசரு. சாபம் விடறாரு. வெட்டுங்
கடா.''

''முதலாளி. அவன் சொல்றதைக்
கேட்டா...''

''பயமா இருக்கா. போங்கடா. பொண்
டாட்டி முந்தானையில போய் ஒளிஞ்சிக்
குங்க... போங்க... நானே வெட்றேன்...''

''ஆ...''

''ஆ...ஆ...''

''ஆ....ஆ...ஆ...ஆ....ஆ....''

5

கிருஷ்ணகுமார் கவலைப்பட்டார்.
...க்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்க
...டும். அவரிடம் பாங்க்கில் இருக்கும்
...பு காரணமாக அவரை நிறைய பேர்
...கள் பையன்களுடனும், பையன்களின்
...டோக்களுடனும், தங்களுடைய
...தையர்களின் சரித்திரங்களுடனும்,
...களின் தற்போதைய நிலையுடனும்
...கிவிட்டார்கள்.

கிருஷ்ணகுமார் அவர்களை எல்லாம்
...கையால் ஒதுக்கிவிட்டார். அவள் படிக்க
...டும். படித்து முடித்த பின்பே அவள்
...யாணம் பற்றி யோசிக்க முடியும் என்று
...லியிருந்தார். இன்றைக்கு அவருடைய
...ற்றில் கலவரம் தன் நீளக்கையை நீட்டிப்
...சந்தது.

முதல் நாளிரவு என்ன நடந்தது என்பதைப்
...டி சொல்லியிருந்தாள். அவர்கள் திரும்பி
...போது, லஹரி கிழிந்த, உலர்ந்த வாழை
...ய் படுக்கையில் இருந்தாள். எழுப்பியதும்
...பாவைக் கட்டிக் கொண்டாள். அழுதாள்.
...தில் விசிப்புகளாய்த் தொடங்கியது.
...னர் அது பெரும் அழுகையில் வந்து
...றது. கிருஷ்ணகுமார் அவளைச் சமாதானப்
...டுத்த முடியாமல் தவித்தார்.

''எனக்கு மட்டும் ஏம்பா இப்படி நடக்கிறது?''

அந்தக் கேள்விக்கு அவரால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. அவளுக்கு மட்டும் ஏன் அப்படி நடக்கிறது? முதலில் நடக்கிறது அவர் இருக்கும் போதோ, இந்த்ரா இருக்கும் போது அந்த வீட்டில் எதுவும் நடக்கவில்லை. அவர்கள் புறப்பட்டுப் போன பின்னர் தான் அப்படி நடப்பதாகச் சொல்கிறார்கள்.

முதலில் அவர் கண்ணெதிரில் எதுவும் நடக்கட்டும் அதன் பின் முடிவெடுக்கலாம் என்று நினைத்தார். ஏதாவது நடந்தால் என்ன முடிவெடுப்பது?

வெளியில் இருக்கும் யாருக்காவது தெரிந்தால் அத்தோட அவ்வளவுதான். லஹரியின் மேல் முத்திரை குத்தப்பட்டு விடும். பேய் பிடித்த பெண். அதன்பின் அவளை அழைத்துக் கொண்டு கல்யாண மண்டபத்தில் கொண்டு போய் உட்கார வைக்க முடியாது. கைத்தலம் பற்றும் காட்சியைக் காண முடியாது. மணாளன் யாருக்கும் மாலை சூட்ட முடியாது. அவளைக் கட்டிக் கொண்டு அவர் குணசீலத்திற்கும், கோட்டாணிக்கராவிற்கும்தான் போய்க் கொண்டிருக்க முடியும்.

பார்க்கலாம். அன்றைய இரவைப் பார்த்துவிடலாம்.

பகல் முழுவதும் அந்த மட்டும் ஒன்றும் செய்யாமல் இரவில் மட்டும் அது தன் வேலையைக் காட்டுகிறது என்ற செய்தி அவருக்கு ஓரளவு ஆறுதலாகவும் இருந்தது.

இருபத்து நான்கு மணிநேரமும் என்றால் வீடு எந்த அளவுக்கு நாசபட்டுப் போகும்

...என்று நினைத்துப் பார்க்கவே அவருக்குப் ...மாக இருந்தது.

பாங்க்கிற்குச் சென்று லாக்கரில் இருந்து வீடு டாக்குமெண்ட்களை எடுத்து வந்தார். ...தமாக ஒரு முறை படித்துப் பார்த்தார். ...னம் ஏதாவது அவர் வீடு இருக்கும் இடத்தில் இருக்கிறதா அல்லது இருந்ததா என்று துருவித் துருவிப் பார்த்தார். தாய்ப் பத்திரங்களில் கூட அந்த வீடு இருக்கு இடத்தில் எந்த விதமான சுடுகாடும், இடுகாடும் இருந்ததாகப் போடவில்லை.

பின் எதனால் திடீர் என்று இந்த வீட்டின் மேல் மட்டும் இப்படி ஒரு சாபம் வந்து கவிழ வேண்டும்.

அன்றைக்கு கிருஷ்ணகுமார் எங்கும் போகவில்லை. வீட்டிலேயே உட்கார்ந்திருந்தார். அவரும் இந்த்ராவும் செஸ் விளையாடினார்கள். கிருஷ்ணகுமார் செஸ்ஸில் எப்போதும் மனைவியை விட நிறைய யோசித்து விளையாடுவார். ஐ க்யூ அதிகம் என்பதால் அவருடைய ஒவ்வொரு மூவும் எதிரியின் எதிர்கால அசைவுகளை யூகித்தே அமையும். அப்படிப்பட்டவர் இன்றைக்கு இரண்டு முறை மனைவியிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டார். கேவலம் இந்த்ராவின் சிப்பாய் அவருடைய ராஜாவுக்கு 'செக்' கொடுத்தான்.

கிருஷ்ணகுமாரின் மனதில் 'என்ன நடக்கப் போகிறதோ' என்ற கேள்வி ஒரு கலவர வெடிகுண்டாய் உட்கார்ந்திருந்தது.

அடிக்கொரு முறை லஹரியைப் பார்த்தார். அவள் இயல்பாய் இருந்தாள். பாட்டியிடம் டீ வாங்கிக் குடித்தாள். சாப்பிட்டாள். படித்தாள், குளித்தாள். ஆடை உடுத்தியபோது எந்த

''ச்சே...என்ன பாவம் இது?'' என்று கிருஷ்ணகுமார் வாய் திறந்து முணு முணுத்தார். டீப்பாய் மீது இந்த்ரா கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டுப் போன சுண்டல் கிண்ணத்தைக் கையில் எடுத்தார். ஒரு ஸ்பூன் சுண்டலை வாயில் போட்டார். வாயில் நரநரவென்று களிமண் துகளைக்கடிக்கிற ஒரு உணர்வு ஏற்பட்டது.

என்ன இது?

சுண்டலைப் பார்த்தார். அதன் மேற்பரப்பை சிமெண்ட் நிறத்தில் ஒரு துகள் போர்வை மூடியிருந்தது.

★ ★ ★

''இந்த்ரா'' என்ற ஏறக்குறைய கூவிக் கொண்டே திரும்பியவர் அதிர்ந்து போனார். வீடு முழுக்க க்ரே நிறத்தில் ஒரு பவுடர் மேலிருந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. எல்லாப் பொருள்களின் மேலும் க்ரே நிறப்பவுடர் படிந்திருந்தது.

பாட்டி திக் பிரமையடைந்து கூரையைப் பார்த்தாள். இந்த்ரா கையில் இருந்த காப்பிக் கோப்பையைக் கீழே தவறவிட்டு இரு கைகளாலும் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டு வீல் என்று கத்தினாள்.

லஹரி, ''அப்பா... நான் சொல்லவில்லை டாடி... நான் சொல்லவில்லை. லுக்...லுக் அட் திஸ் நியூஸன்ஸ் டாடி'' என்று குரல் கொடுத்தாள்.

கிருஷ்ணகுமாருக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. அந்த வீட்டைச் சுற்றி மெல்ல ஒரு புகை மண்டலமே எழுந்தது. அந்தப் புகை மண்டலம் ஜீரோ டிகிரி குளிர்ச்சியுடன் இருந்தது. தாங்க முடியாத ஒரு நாற்றத்தைச் சுமந்திருந்தது.

கிருஷ்ணகுமார் கையில் துப்பாக்கியை எடுத்துக் கொண்டு ஜன்னல் பக்கம் ஓடினார். வெளியே பார்த்தார்.

தூரத்தில் உலகம் தன் பாட்டுக்குத் தன் இயல்புப்படி இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவர்களுக்குச் சற்றுத் தூரத்தில், பார்த்தால் தெரிகிற மாதிரி அமைந்துள்ள இந்த வீட்டு மக்கள் இப்படி ஒரு மன சித்திரவதைக்கும், உடல் சித்திரவதைக்கும் ஆளாகி இருக்கிறார்கள் என்று அந்த உலகம் உணர்ந்த மாதிரியே தெரியவில்லை.

கிட்டத்தட்ட இரண்டு மணி நேரம் அந்த புகை அப்படிச் சூழ்ந்திருந்தது. வீட்டில் இருந்தவர்கள் அத்தனை பேர் நுரையீரல்களையும் அது நிறைத்தது. அதன் குளிர், அதன் நாற்றம் இரண்டையும் யாராலும் தாங்க முடியவில்லை. கிருஷ்ணகுமார் ஓடிச் சென்று கதவின் தாளை நீக்கினார். கதவைத் திறக்கப் பார்த்தார். கதவு திறக்கவில்லை. எவ்வளவு இழுத்தும் கதவு திறக்கவில்லை. சாதாரணமாகவே அவருக்கு ஈஸ்னோ போலியா. குளிர் அதிகமானால் மூச்சு இழுக்கும். ரொய்ங், ரொய்ங் என்று காந்தி ராட்டை ரீங்காரமாய் நுரையீரல் ரீங்காரமிடும். இப்போது கதவைத் திறக்க முடியவில்லை என்றவுடன் அவருக்கு மூச்சே நின்றுவிடும் போலாகிவிட்டது.

''ஹெல்ப்... ஹெல்ப்....'' என்று கத்தினார்.

குரல் தொண்டையை விட்டு வெளிப்படவில்லை. தொண்டை கட்டிய பூனையின் குரல் போல் 'கிய்யாங்க்ஸ்' கிய்யாங்க்ஸ் என்று சத்தம் வெளிப்பட்டது.

கிருஷ்ணகுமாருக்கு போபால் விஷவாயு விபத்து நினைவில் நிழலாடியது. சுற்றிலும்

பார்த்தார். பாட்டி, லஹரி, இந்த்ரா என்
மூவரும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

அவர் கண் முன்னாலேயே இந்
சரிந்தாள்.

கிருஷ்ணகுமார் அவளைத் தாங்
பொருட்டு ஓரடி முன்னால் சென்று அத
மேல் நடக்க முடியாமல் மூச்சுத் தி
விழுந்தார்.

அவர் கண்ணெதிரிலேயே ம
இருவரும் கீழே சரிந்தார்கள்.

''கடவுளே... கடவுளே'' என்று அரற்றின
கிருஷ்ணகுமார்.

6

விடிந்தது!

கிருஷ்ணகுமாருக்குத்தான் முதலி
விழிப்பு வந்தது. வந்ததும் முந்தைய தி
சம்பவங்கள் புண்ணைச் சுற்றும் ஈக்கள
உடனே நினைவுக்கு வர சரேலென எழு
அமர்ந்தார். கிட்டத்தட்ட பைத்தியம் பிடி
நிலையில் இருந்தார். தான் இன்னு
உயிருடன் இருப்பதே அவருக்கு அதிசயமா
இருந்தது.

தன்னைச் சுற்றிப் பார்த்தார்.

இந்த்ரா, லஹரி, பாட்டி என்று மூ
பேருமே தூக்கத்தில் இருந்ததை அவர்களு
ஏறித்தாந்த மார்புகள் காட்டின.

'கடவுளே' என்று வாய்விட்டு இரைந்த
கிருஷ்ணகுமார்.

''கடவுளே... நன்றி. தாங்க்ஸ் மைடியர் காட்.''

வீட்டில் இப்போது எந்த க்ரே நிறப் பவுடரும் கொட்டவில்லை. வீடு துடைத்து விடப்பட்ட பனித்தளம் போல் தூய்மையாய் இருந்தது.

இது எப்படி சாத்தியம்?

எழுந்து கொண்டார். கண்ணாடி முன் நின்று பார்த்தார். முகம் வெளிறியிருந்தது. முழிகள் பிதுங்கியிருந்தன. தலை கலைந்து போய் புயற்காற்றில் அகப்பட்ட வைக்கோல் போர் மாதிரி இருந்தது. அப்படி எல்லாம் இருந்தும் உயிரோடு இருக்கும் உணர்வு ஒன்றே அவரைச் சந்தோஷம் கொள்ள வைத்தது.

இந்த்ராவையும், பாட்டியையும், லஹரியையும் எழுப்பினார்.

''இந்த்ரா, எல்லாம் ஓ.கே. ல்ஹரி கமான் கெட்-அப். பாட்டி எழுந்து காப்பி போடு.''

எல்லோருமே எழுந்து ஒருத்தரை ஒருத்தர் நம்ப முடியாமல் பார்த்துக் கொண்டார்கள். ஒரு வெளிறிய சிரிப்பு சிரித்தார்கள்.

கிருஷ்ணகுமார் கதவைத் திறந்தார். திறக்க முடிந்தது. வராந்தாவில் பேப்பர் இருந்தது. கதவில் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்ட பையில் பால் பாக்கெட் இருந்தது.

எதிர் வீட்டு வாசலில் வேலைக்காரி குனிந்து கோலம் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவள் அப்படிக் குனிந்திருந்த விதத்தில் செக்ஸ் கலந்திருந்தது. விடிகாலை உப்பு வண்டிக்காரன் தன் கைவண்டியைத் தள்ளிச் சென்றான். ஏதோ ஒரு வீட்டில் ரேடியோவில் காலை ஒலிபரப்பு, அதன் ஸிக்னேச்சர்

ட்யூனுடன் தொடங்க, இன்னொரு வீட்டின் டேப் ரிக்கார்டரில் 'கௌசல்யா, சுப்ரஜா' என்று எம்.எஸ்.சுப்ரபாதித்துக் கொண்டிருந்தார.

தூரத்தில் அலைகளின் நுரை நடனம். மேலே நீலவானில் வெள்ளை நாரைகளின் இறக்கை அசைப்புகள். தொடு வானில் மெகாசைஸ் ஆரஞ்சுப் பந்து போல சூரியன் தன் தினப்படி நடவடிக்கையைத் தொடங்கி யிருந்தான்.

மற்றொரு இயல்பான நாள்.

கிருஷ்ணகுமார் 'ஹுர்ரே' என்று ஆர்ப்பரித்தார்.

டெலிஃபோன் அருகே போய் உட்கார்ந்து டயலில் நம்பர்கள் தட்டினார். ''ஹலோ விஸ்வம். நான் கிருஷ்ணகுமார். 'குட்மார்னிங்' உங்கள் கம்பெனி கெஸ்ட் ஹவுஸ் ஒன்ற வேளச்சேரியில் சும்மா பூட்டிக் கிடப்பதாகச் சொன்னாய் இல்லையா? யெஸ். யெஸ். அதன் சாவி எனக்கு வேண்டும். சும்மா இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு. நோ... நோ...நான் தனியாக இருக்கப் போவதில்லை. ச்சே... ச்சே. இந்த வயதில் போய் அதெல்லாம் என் ப்ரெஷர் உடம்புக்குத் தாங்காது. ஃபாமிலியோடுதான் இருக்கப் போகிறேன். சும்மா ஒரு சேஞ்ச். ஓயெஸ். டிரைவர் மூலம் அனுப்புகிறாயா? தாங்க்ஸ். டிரைவரின் பெயர் என்ன. நீலமேகம். ஓ.யெஸ். நன்றாக ஞாபகத்தில் இருக்கும். ப்ளூ க்ளவுட். எப்படி? நான் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளும் விதம்'' என்று சிரித்து ஃபோனை வைத்தார்.

அவர் முகத்தையே கேள்விக் குறிகளுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பாட்டியையும், லஹரியையும், இந்த்ராவையும் பார்த்து புன்முறுவல் பூத்தார்.

''வீடு மாற்றிப் பார்க்கலாம். எல்லாம் சரியாகிவிடும். அப்புறம் இந்த வீட்டை விற்றுவிட்டு இதைவிட அட்டகாசமான வீடாகக் கட்டிக் கொள்ளலாம். ஷேர் மார்க் கெட்டில் என் கை இப்போது எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு ஓங்கியிருக்கிறது' என்றார்.

அன்றைக்குப் பிற்பகல் வேளச்சேரி கெஸ்ட் ஹவுஸிற்குப் போய் விட்டார்கள். கெஸ்டட் ஹவுஸும் அபாரமாக இருந்தது. பழங்கால பாணியில் ஒரு நவீன வீட்டை உருவாக்கும் முயற்சியில் அதன் ஆர்க்கி டெக்ட் ஜெயித்திருந்தார். பேதம் தல்லா கல் பாவப்பட்ட இருதிண்ணைகள். சுவரில் பிறை. பிறையில் அகல் விளக்காய் ஒளிரும் மின்சார விளக்கு. வீட்டினுள் காற்று வந்து கொட்டு வதற்கு வசதியாய் முற்றம். முற்றத்தைச் சுற்றி வராந்தா. அப்புறம் கூடம். பின் வரிசையாய்ப் படுக்கை அறைகள். குக்கிங் ரேஞ்சும், எலக்ட்ரிக் சிம்னியும், பிரிட்ஜும், சின்ன சைஸ் அம்மியும், ஆட்டுக்கல்லும், மிக்ஸியும் இதர வசதிகளும் கொண்ட கிச்சன். கிச்சனுக்குப் பக்கத்தில் ஸ்டோர் ரூமில் எல்லா டப்பிகளும் நிறைந்தே இருந்தன.

பாட்டி குக்கிங் ரேஞ்சில் 'புலாவ்' செய்தாள்.

சந்தோஷமாகச் சாப்பிட்டார்கள். இங்கேயும் லஹரி ஜன்னல் பக்கத்தில் போய் அமர்ந்தாள். இந்த கெஸ்ட் ஹவுஸ் காம் பவுண்ட் சுவரோடு அமைந்திருந்தது. வீட்டிற்கும், காம்பவுண்டிற்கும் இடையில் இருந்த முப்பதடி தூரத்தில் பவளமல்லி, ரோஜா, செம்பருத்தி என்றும், மா, தென்னை, கொய்யா என்றும் டிப்பிகலா கிராமத்து வீட்டை நினைவுபடுத்தும் வகையில் மரங்கள். அந்த

மரங்களில் தென்னைகள் அதிகமிருந்த
என்னவோ ஒரு தோப்பை நினைவு படுத்தி
அந்த மரங்கள், அது தோப்பு போல் அ
வகுத்து நின்ற விதம் எல்லாமே லஹரிக்கு
நெருக்கமான பிரதேசம் போல் தோன்றிய
இதற்கு முன் அவள் இந்தப் பக்க
வந்ததில்லை. இந்த வீட்டையோ இ
சுற்றியிருப்பதையோ பார்த்ததே இல்லை.
எப்படி உள்ளுணர்வு அரித்துக் கொண்
இருக்க முடியும்?

லஹரிக்குப் பதில் சொல்லத் தெரி
வில்லை.

டிக், டிக், டிக், டிக்டிக், டிக்டிக்.

மாலை. லஹரி டீ குடித்தாள். படித்தாள்.

முன்னிரவு.

ஜன்னலுக்கு வெளியில் இருந்து காற்
பவளமல்லியின் வாசனையைச் சுமந்
வந்தது. தென்னை காற்றில் அதன் கி
களை ஆட்டியது. ஸில்-ஹவுட்டில் ஒ
கன்னிப்பெண் தன் தலையை விரித்தாடுவ
போல் இருந்தது.

லஹரியின் உடல் தன்னையறியாமல் ஒ
முறை சிலிர்த்துக் கொண்ட நேரம், வானி
மின்னல் அடித்தது.

மின்னலின் வெளிச்சத்தில் லஹரி அ
காட்சியைப் பார்த்தாள்.

தோட்டத்தின் ஒரு மூலையில் ஒரு நா
அதன் பக்கத்தில் அவன். அவனுடைய உட
முழுக்கக் கறுப்பாய் இருந்தது. முகம் கூ
மையால் எழுதப்பட்ட மாதிரி இருந்த
கண்கள் மட்டும், கண்கள் மட்டு
பளிச்சிட்டன. அந்தக் கண்கள் அவ
முறைத்தன.

"ஹா...ஹா... ஹா...'

திடீரென்று பிரதேசத்தில் அந்தச் சிரிப்புச் சத்தம் பேய்த்தனமாகக் கேட்டது.

★ ★ ★

கிருஷ்ணகுமார் அந்த நேரம் பாத்ரூமில் இருந்தார். மன மகிழ்வோடு நிம்மதியாக ஷேவ் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அப்போதுதான் வெளியே காற்றின் ரீங்காரம் கேட்டது.

சிரிப்புச் சத்தம் கேட்டது. திடுக்கிட்டார்.

கண்ணாடி வழியாகத் தற்செயலாக அவர் பார்வை அவருக்குப் பின்புறம் இருந்த சுவரில் பதிந்தது.

அவர் கண்ணெதிரில் சுவரில் சின்னச் சின்ன கோட்டு விரிசல்கள் தோன்றின. அவை எழுத்துக்களாகின. எழுத்துக்கள் செய்தியாக மாறின.

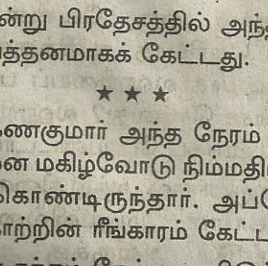

விரிசல்கள் எழுத்துகளாக மாறுவதே சற்று நேரம் கழித்துத்தான் கிருஷ்ணகுமாருக்கும் புரிந்தது. வலிக்கும் இதயத்துடன் இந்த எழுத்துக்களை இனம் கண்டு படிக்கத் தொடங்கினார்.

வீடு மாறினால் விட்டு விடுவேனா

மந்திரவாதி வந்தாலும் மருள மாட்டேன்.

இது நிச்சயம் ஆவி வேலைதான். லஹரிக்காக வந்திருக்கிற ஆவியின் வேலை. தன் வீட்டில் எந்தக் குறையும் இல்லை. லஹரிக்கு மட்டும் என்று குறிபார்த்து ஏன் இப்படி நிகழ வேண்டும்? அந்தப் பெண் என்ன பாவம் செய்தாள்? என்ன சாபத்தால் இப்படி நேர்கிறது. மந்திரவாதி வந்தாலும் மருளமாட்டேன்

என்று ஒரு சவால் வேறு. மந்திரவாதியைக் கூட்டி வந்தால் ஒரு வேளை இந்தக் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஆவிக்குக் கோபம் வந்து ஒரேயடியாக லஹரியைப் பழிவாங்கி விட்டால் என்ன செய்வது? லஹரி தன்னை விட்டு ஒரேயடியாகப் போய்விட்டால்?

கிருஷ்ணகுமாரால் அந்த நினைப்பையே தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. ஒரு விஷயம் மட்டும் அவருக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. முதல் முறை நாய் வந்து முட்டிய தாகச் சொல்லப்பட்ட போதும் சரி, டீத்தூள் மேலிருந்து கொட்டப்பட்ட போதும் சரி, லஹரியால் டிரஸ்ஸே பண்ணிக் கொள்ள முடியாமல் போன போதும் சரி... முன்தினம் வீடு முழுக்க சிமெண்ட் பவுடர் இறங்கி மூச்சுத் திணறியபோதும் சரி... யார் உயிருக்கும் எந்த ஆபத்தும் வரவில்லை.

அந்த ஆவி கடவுளுக்குக் கொஞ்சம் பயப்படுகிறது. கடவுளை வேறு வழியின்றி அழைத்தால் ஆவி விலகிவிடுகிறது.

கிருஷ்ணகுமார் கொஞ்சம் படபடக்கும் இதயத்துடன் பாத்ரூமை விட்டு வெளிப் பட்டார். சுவர் அறிவிப்பு அவருக்கு மட்டும் தானா? இல்லை குடும்ப மொத்தத்திற்குமா என்று தெரிந்து கொள்ள தன்னைச் சுற்றி நோட்டம் விட்டார்.

பாட்டி ஒரு 'ஈஸி சேரில் சாய்ந்து கொண்டு கந்தர் சஷ்டிக் கவசம் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். இந்த்ரா நைட்டியில் தன்னை நுழைத்துக் கொண்டு, முகத்தில் அபரிமிதமான மேக்கப்புடன் செஸ்-போர்டை ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள். அவர்கள் இருவருக்கும் சிரிப்புச் சத்தம் கேட்கவில்லையா?

லஹரி எங்கே?

லஹரி தனக்கென்று ஒரு படுக்கை அறையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டிருந் தாள். அந்த அறையின் கதவு மூடப் பட்டிருந்தது.

கிருஷ்ணகுமார் வழுக்கும் வராந்தாவில் ஓடினார். லஹரியின் அறைக்கதவைப் பிடித்துத் தள்ளினார்.

''என்ன... என்ன ஆயிற்று?'' என்று பதறிப்போய்க் கேட்டாள் இந்த்ரா.

பாட்டியின் குரல் நடுக்கத்துடன் கந்தர் சஷ்டிக் கவசத்தை உச்சரித்தது. அவளது கண்கள் பயம் கண்டு நிமிர்ந்து பார்த்தது.

''காக்க... காக்க... கனகவேல் காக்க,

நோக்க...நோக்க.. நொடியினிற் நோக்க...

தாக்கத் தாக்கத் தடையறத் தாக்க...

காக்க... காக்க... கனகவேல் காக்க... கிருஷ்ணா... என்ன நடந்தது?''

கிருஷ்ணகுமார் அறைக்கதவைத் திறந்து பார்த்து அரண்டு போனார். லஹரியின் முதுகு ஜன்னலருகே தெரிந்தது. அவள் உடலில் வழக்கம் போல் உடைகள் இல்லை. சுத்தமாக இல்லை.

''லஹரி... மகளே... லஹரி.''

லஹரி திரும்பினாள். அப்பாவிற்கு முன்னால் திரும்புகிறோம் என்ற வெட்கம் எதுவுமின்றித் திரும்பினாள்.

அவள் கண்களில் மின்சாரம் இருந்தது. உதடுகளில் ஒரு குரூரச் சிரிப்பு தங்கி யிருந்தது. அவளது மார்புகள் புடைத்து விம்மிக் கொண்டிருந்தன.

''ஹ...ஹ....ஹ'' என்று லஹரி சிரித்தாள். அவளது குரலில் இருந்த அமானுஷ்யம்

கிருஷ்ணகுமாரின் எலும்புகளை ஊடுருவியது. அவரை நடுங்க வைத்தது.

''பாருங்கள். என்னை நன்றாகப் பாருங்கள்... நான் சாதாரணமானவள் இல்லை. கிருஷ்ணகுமார். பேராசை கொண்டவள், ஆசை என்றால் யார் மேல்? ஜடப்பொருள் மேலில்லை. ஜடப்பொருள்கள் என்னத்திற்கு! நான் ஆசைப்பட்டது கிடைக்காவிட்டால் கொலையும் செய்வேன். தெரியுமா? வாருங்கள். என் அருகில் வந்து என்னை நன்றாகப் பாருங்கள்.''

லஹரியின் பேச்சே இல்லை அது. வேறு ஏதோ ஒரு குரல். பிசிறான குரல்.

கிருஷ்ணகுமாரின் நெஞ்சு வெடித்து விடும் போலிருந்தது. சட்டென்று பக்க வாட்டில் திரும்பி அங்கே இருந்த ஒரு துண்டை எடுத்து அவள் மீது வீசினார்.

''துண்டைச் சுற்றிக் கொள் லஹரி.''

துண்டு அவள் மேல் விழுந்ததும் ஒரு பாம்பாக மாறியது. தரையில் நெளியத் தொடங்கியது. லஹரி பாம்பைப் பார்த்து அலறினாள். இப்போது அவள் குரல் ஒரிஜினலாக இருந்தது.

''அப்பா'' என்று பாய்ந்து வந்து கிருஷ்ணகுமாரின் மேலே விழுந்தாள்.

''ஓ காட்... காட்... காட்..''

பாம்பு சட்டென்று நிமிர்ந்து தலையைத் தூக்கி 'புஸ்'ஸென்று ஒரு சீறு சீறியது. ஜன்னல் வழியாக வெளியேறியது.

அது வெளியேறுவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிருஷ்ணகுமார் அதிர்ந்தார். ஜன்னலுக்கு வெளியே ஒரு மனித எலும்புக் கூடும், ஒரு நாயின் எலும்புக் கூடும் நடனமாடிக் கொண்டிருந்தன.

மார்கழி மாதங்களில் பாடப்படுவது போல் ஒரு பாட்டு வேறு. ஜால்ரா சத்தத்துடன், மிருதங்க சத்தத்துடன் கொச்சையான வார்த்தைகளுடன் அந்தப் பாட்டு அமைந்திருந்தது.

மழை பேய்ஞ்சு ஊரெல்லாம் தண்ணி... இங்கே

மாமனுக்குத் தெரியுதடா உலகெல்லாம் கன்னி....

பன்னிக்குப் பாவாடை கட்டி... அதைப்

பொண்ணுன்னு நெனைச்சானாம் பலராமத் தோட்டி...

லஹரி பாட்டையும், டான்ஸையும் பார்த்துவிட்ட இடைவிடாது அலறினாள்.

பாட்டியும், இந்த்ராவும் கூட அலறினார்கள். அவர்களின் அலறல்கள் அந்த வீட்டைத் தாண்டி வெளியே போகும் என்று தோன்றவில்லை. அந்த அளவுக்கு கெஸ்ட்-ஹவுஸைச் சுற்றி உயரமான காம்பவுண்ட் சுவர்.

பாட்டி திடீரென்று ஆவேசம் வந்தவளாகக் கத்தினாள்.

பில்லிசூனியம் பெரும்பகை அகல,
வல்ல பூதம் வலாஷ்டிகப் பேய்கள்
அல்லல் படுத்தும் அடங்கா முனியும்
பிள்ளைகள் தின்னும் புழக்கடை முனியும்
கொள்ளி வாய்ப் பேய்களும் குறளைப் பேய்களும்
பெண்களைத் தொடரும் பிர்ம்ம ராட்சதரும்
அடியனைக் கண்டால் அலறிக் கலங்கிட
என் பெயர் சொல்லவும் இடி விழுந்தோடிட....

ஜன்னலுக்கு வெளியே ஓர் வினோத அலறல் கேட்டது. எலும்புக் கூடுகள் இல்லை. பாட்டு இல்லை. டான்ஸ் இல்லை.

பாட்டி "முருகா..." என்றாள்.

லஹரியின் மேல் ஒரு உடையைப் போட்டாள். லஹரி உடனே அதை அணிந்து கொண்டாள்.

கிருஷ்ணகுமாருக்கு அந்த ஆவியை விரட்டும் சூட்சுமம் தெரிந்து போனதில் சந்தோஷம் வந்தது. ஒரு குதி குதித்தார். பாட்டியை அப்படியே உயரத்தில் தூக்கினார். ஒரு சுழற்று சுழற்றினா.

"பார்த்து, பாட்டி கீழே விழுந்தவிடப் போகிறாள்."

* * *

அன்றிரவு, எல்லோரும் திருப்தியாக உணவு கொண்டார்கள். அவர்களைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்த ஏதோ ஒன்று அகன்றுவிட்ட நிம்மதியில், கிருஷ்ணகுமார் தான் கையோடு கொண்டு வந்திருந்த ஷீவாஸ் ரீகலில் இரண்டு பெக் அருந்தினார். இந்த்ராவுடன் படுத்துக் கொண்டார்.

பாட்டி சமையலறைக்குப் பக்கத்தில் கீழே வராந்தாவில் ஒரு போர்வையை போர்த்திக் கொண்டு படுத்தாள். படுத்த உடனேயே களைப்பு மிகுதி காரணமாகத் தூங்கிப் போனாள்.

லஹரி படுக்கையில் படுத்திருந்தாள். தூக்கம் வரவில்லை. அவள் மனதில் இன்னும் கலக்கம் இருந்தது.

கடிகாரம் ஒவ்வொரு மணி நேரத்திற்கும் 'டிங் டிங்' என்று மணியடிக்கும் போதெல்லாம் அவளுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

கெஸ்ட் ஹவுஸில் பழமையானதாக இருக்க வேண்டுமென்று ரோஸ்வுட்டில் செய்யப்பட்டு பாலீஷ் ஏற்றப்பட்ட ஒரு

சுவர்க்கடிகாரத்தைத் தொங்க விட்டிருந் தார்கள்.

அது அமானுஷ்யமான ஒலியை எழுப்பியது. சுற்றுப்புற அமைதியில் அதன் டிக்-டாக் மிகப் பெரிதாக்கப்பட்டுக் கேட்டது.

மணி அடிக்க ஆரம்பித்தது.

லஹரி எண்ணினாள்.

ஒன்று... இரண்டு... பத்து... பதி னொன்று... பன்னிரண்டு...

'குக்ய்ய்....' என்று எங்கிருந்தோ ஓர் ஊளைச் சத்தம் கேட்டது. லஹரியின் உடல் தன்னிச்சையாய் நடுங்கியது. மறுபடியும் அந்த ஊளைச் சத்தம். இந்த முறை அருகில்.

லஹரி ஜன்னல் பக்கம் பார்த்தாள். ஜன்னல் கதவு மூடியிருந்தது. அவள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே ஜன்னலின் கண்ணாடி உடைந்தது. உள்ளே காற்று 'ஜூம்' என்று பாய்ந்தது.

குளிர். குளிர். குளிர். குளிரைத் தொடர்ந்து ஜன்னலுக்குள் வெண்புகை நுழைந்தது.

கத்துவதற்கு வாய்திறந்த லஹரி சட்டென்று அடங்கினாள். விறைத்தாள். அவள் கண்களில் மின்சாரம். எழுந்தாள். முதல் வேலையாக அவள் உடுத்தியிருந்த ஆடைகளை களைந்தாள். கதவு திறந்து வெளியே வந்தாள். வராந்தாவில் படுத்திருந்த பாட்டியின் அருகில் சென்றாள். பஞ்சு போல் அவள் தலைமுடி. அந்தத் தலையில் லஹரி தன் கையால் ஒரு போடு போட்டாள். பாட்டியின் தலை தலையணையில் இருந்து சரிந்தது. நடந்தாள். கிருஷ்ணகுமாரின் அறைக் கதவைத் தொட்டதும் அது திறந்து கொண்டது. உள்ளே நுழைந்தாள்.

இந்த்ராவின் தலையில் மறுபடி கையால் ஓர் அடி.

அங்கிருந்து விலகி வந்து தன் அறைக்குள் நுழைந்தாள். கட்டிலில் விழுந்தாள்.

''அப்பா...'' என்று அலறினாள். குரல் லஹரியுடையது போல் இல்லை. கூர்மையாகக் கிழிக்கும் கத்தியாக இருந்தது அது. கிருஷ்ணகுமாரை எழுப்பியது.

''லஹரி...'' என்று தட்டுத் தடுமாறினார். ''இந்த்ரா, எழுந்திரு. லஹரி கத்துகிறாள். போய்ப் பார்க்கலாம் வா.''

இந்த்ரா எவ்வளவு உலுக்கப்பட்டும் எழுந்திருக்கவில்லை.

''அப்பா... டாடீ... அப்பா... டாடீ...''

கிருஷ்ணகுமார் அறையிலிருந்து பாய்ந்து வந்தார். லஹரியின் அறைக்கு அருகில் வந்ததும் நின்றார்.

''ஆ... ஆஆஆ...'' என்று அலறினார்.

அறையில் கட்டிலில் லஹரி மல்லாக்கப் படுத்திருந்தாள். இடைவிடாது அலறினாள். அவளுக்குப் பக்கத்தில் கட்டிலில் இருட்டாய் ஒரு மனிதன் உட்கார்ந்திருந்தான். கூடவே ஒரு கறுப்பு நாய். கட்டிலின் மேல் ஏறி லஹரி பாயத் தயாராக இருந்தது.

லஹரி அலறி உருண்டாள். நாய் அவள் தொடை நோக்கிப் பாய்ந்தது. ஜிர்ரென்று உறுமியது. லஹரி கையில் கிடைத்த ஏதோ ஒன்றை எடுத்து நாய் மேல் வீச, நாய் துள்ளி அதைத் தவிர்த்துவிட்டு, அவள் மேல் பாய்ந்தது.

கிருஷ்ணகுமார், ''காக்க... காக்க'' என்று ஆரம்பித்தார்.

அவ்வளவுதான், நாய் லஹரியை விட்டு பாய்ந்து வந்து கிருஷ்ணகுமாரின் முகத்தில் மோதியது. கிருஷ்ணகுமார் கீழே விழுந்தார் அவர் மண்டை பின்னால் தரையில் மோதியது

நாய் மறுபடி நான்கு கால் பாய்ச்சலில் அதன் நகங்களால் தரையில் 'ணக் ணக் என்று பிறாண்டும் ஒலி எழுப்பிக் கொண்டே லஹரியை நோக்கி ஓடியது. லஹரி மறுபடி அலறினாள்.

கிருஷ்ணகுமார் ஓடிப்போனார். தலை யணையின் கீழிருந்த ரிவால்வரை எடுத்த வந்து இரு கைகளாலும் பற்றிக் குறி பார்த்த நாயை நோக்கிச் சுட்டார்.

குண்டு அதன் மீது பாய்ந்தது. ஆனால் அதற்கு ஒன்றும் ஆகவில்லை. நாய் அவரை நோக்கித் திரும்பி உறுமியது.

கட்டிலில் அமர்ந்திருந்த கறுப்பு மனிதனிடமிருந்து 'ஹெ... ஹெ' என்று ஒரு குலுக்கல் சிரிப்பு வெளிப்பட்டது.

நாய் லஹரியைத் துரத்தியது. லஹரி அறை முழுக்க ஓடினாள். அவள் முதுகில் பாய்ந்து ஒரு ஐந்து நகக் கோட்டை இழுத்தது லஹரி அறையில் கோட் ஸ்டாண்ட் ஒன்றில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த வாக்கிங் ஸ்டிக் ஒன்றை எடுத்து அதை நாயின் மேல் வீசினாள்

நாய் அவள் வயிற்றில் ஒரு மோத மோதியது.

லஹரி கீழே விழுந்தாள்.

நாய் தன் கால்கள் இரண்டையும் உயரத் தூக்கி லஹரியின் மார்பில் இறக்கியது.

'லஹரி...ஈஈஈஈஈஈ' என்று அலறினார் கிருஷ்ணகுமார்.

* * *

''என்ன நாகு... தெரிகிறதா என்னை?''

''பரமு... நீங்களா?''

''நானேதான். அந்த கிருஷ்ணகுமார் உன் அப்பாதான். சொன்னேன். சொன்னபடி செய்துவிட்டேன் பார்.''

''பரமு...''

''என்ன?''

''நான் ஒரு பெண். உங்கள் மேல் ஆசை வைத்தேன். உங்களை அடைய நினைத்தேன். அதைத் தவிர என் குற்றம் என்ன இருக்கிறது இதில்?''

''என் நாயைக் கொன்றான் உன் தகப்பன். பார். எனக்கு ஒரு கையில்லை. அதை வெட்டினான். யாருக்கு என்ன கெடுதல் செய்தேன். என்ன பாவத்திற்காக என்னை அப்படி வெட்டிக் கொல்ல வேண்டும். அதற்கான தண்டனைதான் இது.''

''பரமு, என்னைத் தண்டி. அது நியாயம். ஆனால் லஹரியின் உடலைத் தண்டிப்பது எந்த வகையில் நியாயம்? அவளுடைய உடல் ஏன் உன் நாயால் இப்படிக் குதறப்பட வேண்டும். பார். நான் முழுதாக இருக்கிறேன். உன் நாயை விட்டு என்னைத் தண்டிக்கச் சொல்... லஹரியின் உடலை விட்டுவிடு.''

''அந்த உடலில்தானே உன் உயிர் புகுந்திருக்கிறது? என் வேணியின் ஆத்மா சாந்தியடையும் வரை, என் வேணி வளர்த்த இந்த நாயின் ஆத்மா சாந்தியடையும் வரை உன்னை இப்படித்தான் தண்டிப்பேன்! அழாதே அழுகைக்காக நான் இரங்குபவன் இல்லை.''

''தண்டி. உன் ஆசை தீரும் வரை தண்டி. உன்னால் சுகம் இல்லாவிட்டாலும் சோகமாவது இருக்கட்டும். அதுவும் எனக்கொரு சுகம்தான். ஆனால் லஹரியின் உடலை விட்டுவிடு.''

''சரி. விட்டுவிடுகிறேன். ஆனால் அவள் கல்யாணம் செய்யக் கூடாது. கல்யாணம் செய்து கொண்டால் கல்யாண சுகத்தை அவள் உடல் அனுபவிக்காது. அவள் உடல் மூலம் நீதான் அனுபவிப்பாய். உனக்கு அந்த சுகம் கிடைக்கவிடமாட்டேன்.''

''எதுவரை?''

''சொன்னேனே, என் வேணியின் ஆத்மா சாந்தியடையும் வரை. என் வேணி வளர்த்த இந்த நாயின் ஆத்மா சாந்தியடையும் வரை.''

''சரி. ஒத்துக் கொள்கிறேன். லஹரி கடைசி வரை கல்யாணம் செய்து கொள்ள மாட்டாள்''

''ஆமாம். அதுதான் சரி. அவள் கன்னியாகவே இருப்பது கண்டு அவள் தகப்பன் மனம் நொந்து போக வேண்டும். அதுதான் எனக்கு வேண்டியது. மீறி கல்யாணம் நடந்தால் அவ்வளவுதான். நான் மறுபடி கோபக்காரனாகி விடுவேன். லஹரியைத் தீர்த்துவிடுவேன்.

''பரிதாபப்பட மாட்டேன்.''

''சரி.''

''போ''

7

லஹரிக்கு விழிப்பு வந்தபோது முழுவதுமாக மாறி இருந்தாள். அவள் உள்ளத்தில் அசாதாரண அமைதி குடி கொண்டிருந்தது.

எழுந்தாள். உடலைப் பார்த்தாள். முன்போலவே பளிங்காக இருந்தது அது.

உடுத்திக் கொண்டாள். பாட்டியை எழுப்பினாள். இந்த்ராவை எழுப்பினாள். கிருஷ்ணகுமாரை எழுப்பினாள்.

''அப்பா...''

''என்ன லஹரி?'' என்றார் கிருஷ்ணகுமார் அவளைச் சந்தேகமாகப் பார்த்தபடி.

''நான் 'நன்'னாகப் போகிறேன் அப்பா''

''லஹரி.''

''நான் கன்னிகாஸ்த்ரீயாகப் போகிறேன் அப்பா. சொல்ல முடியாது நாளைக்கே நான் ஒரு ஃப்ளாரன்ஸ் நைட்டிங்கேலாகவோ, காரைக்கால் அம்மையாராகவோ, மதர் தெரஸாவாகவோ, ஹெலன் கெல்லராகவோ போற்றப்பட்டாலும் போற்றப்படுவேன்! நான் கன்னிகாஸ்த்ரீயாக மாறுவதற்கான ஏற்பாடு களை நீங்கள் செய்யாவிட்டால் நான் தற்கொலை செய்து கொள்வேன். இது சத்தியம்'' லஹரி கோர்ட்டில் நின்று சத்தியப் பிரமாணம் எடுப்பது போல் சொல்லிவிட்டு நடந்து சென்று, நாற்காலியில் உட்கார்ந்த ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கினாள்.

அந்தப் புத்தகம்: புதிய ஏற்பாடுகள்.

கிருஷ்ணகுமார் மௌனமாக கதறிக் கதறி அழத் தொடங்கினார்.

(முற்றும்)

NOVEL ULAGAM

Edited, Published & Owned by **M.MANIVANNAN**, at 13, Theetharappan Street, Triplicane, Chennai - 600 005. Printed at R.Murugan, Wonder Prints, Triplicane, Chennai-600 005.